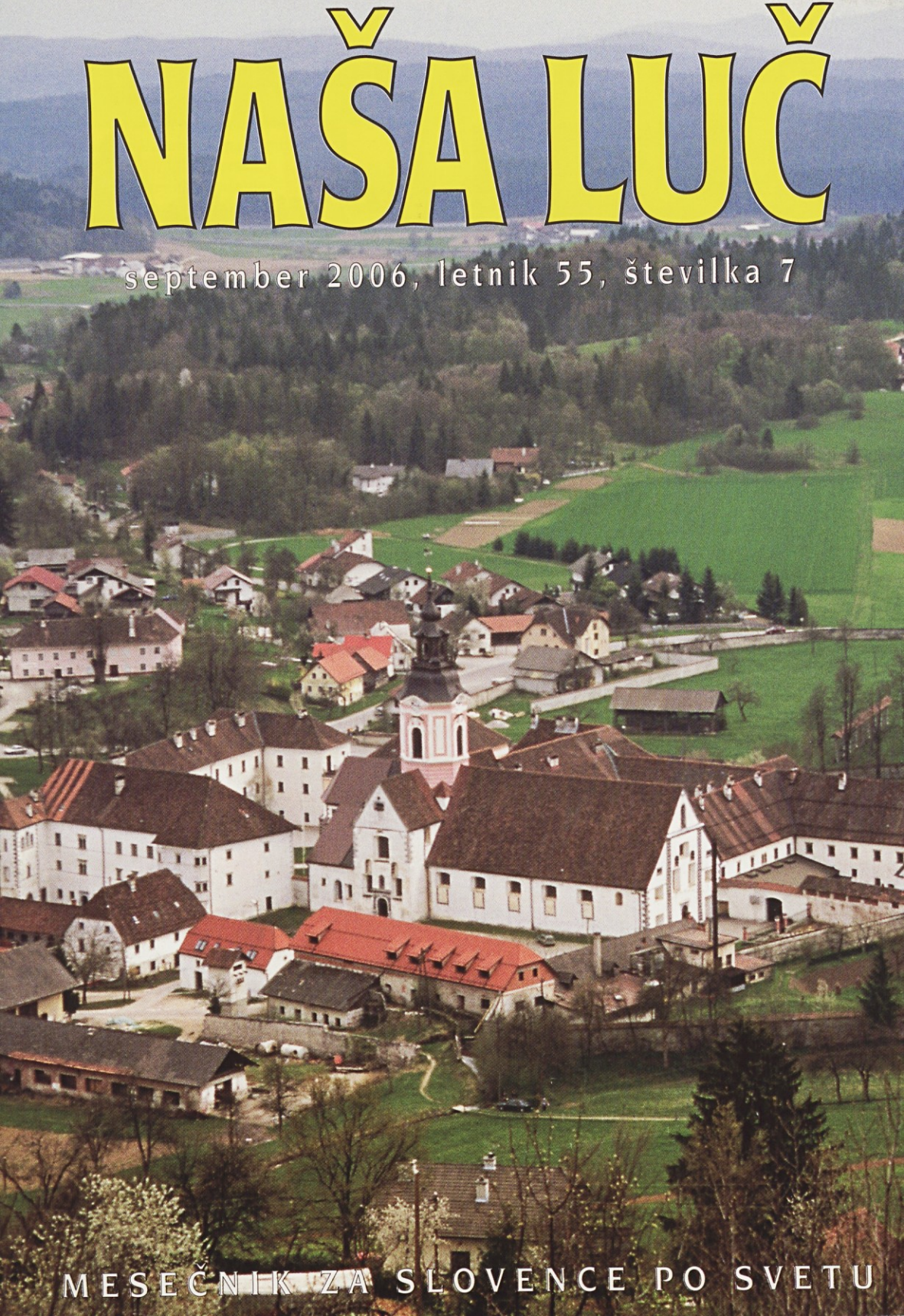

NAŠA LUČ

An aerial photograph of a village, likely Luč, showing a central church with a pink and white facade and a dark roof. The village is surrounded by green fields and forests. The title 'NAŠA LUČ' is written in large, yellow, stylized letters at the top, with small crowns above the 'A' and 'U'. Below the title, the date 'september 2006, letnik 55, številka 7' is printed in a smaller, grey font.

september 2006, letnik 55, številka 7

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Maša za domovino v Maria Einsiedel

Banderi obeh župnij sta nas vodili v romarsko cerkev v Maria Einsiedel.

S slovensko himno smo začeli prireditev ob slovenskem državnem prazniku.

Pri maši za domovino nas je nagovoril dr. Robert Petkovšek CM.

Tudi nekaj šolskih otrok je sodelovalo pri maši za domovino.

Slovenski romarji iz manheimske in frankfurtske slovenske župnije v novi romarski kapeli

Prošnje vernikov za domovino

Sotočje z dirigentko Andrejo Rustja

Slovo po maši v Frankfurtu od pevcev z Vipavske

Kako lepo in dobro nam je skupaj biti v Maria Einsiedel.

Moški zbor Sotočje je pel ob letošnji maši za domovino.

Po maši pa se šopek za gospo Andrejo

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Bog je izvir našega veselja, družina pa kraj veselja, ki ga prinaša novo življenje.

Nadškof Alojz Uran

850-letnica
stiške bazilike 2

+ Silvester Česnik 6

Verujem v Boga Očeta 7

Premlada za fanta 8

Vrème 9

Slovenija
pred klerikalnim pučem! 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 38

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Prva str. ovitka: p. Branko Petauer:
Stična

Druga str. ovitka: SKM Frankfurt:
Maša za domovino

Tretja str. ovitka: SKM Merlebach:
12. srečanje zborov v Aumetzu

Četrta str. ovitka: L. Bekš:
Sv. Višarje

Odločitve, ki prinašajo blagoslov

Slomškov mesec september. Spomin na tega blaženega spoznavalca budi v nas zavest o odločnih in pravih vodnikih v narodni zgodovini. Zaradi njihovih dejanj uživamo dobrine, ki jih sicer ne bi bilo.

Z zlatimi črkami zapisane letnice v zgodovino Slovencev: 2006 ustanovitev treh novih škofij, 1991 leto osamosvojitve, 1918 general Maister zasede Štajersko, 1859

Slomšek prestavi lavantinski škofovski sedež v Maribor. To so mejniki, ki razkrijejo pred našimi očmi, kako pomembne stvari so se zgodile v tem letu med nami Slovenci. To so odločitve za naš narod, za nas in vse prihodnje generacije. In za vsakim teh dogodkov stojijo odgovorni rodoljubi.

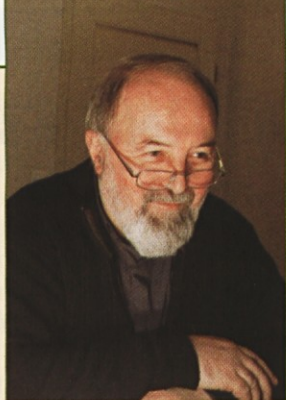
Danes nas spremlja upravičena skrb za našo narodno prihodnost. Premalo ljubezni do življenja imamo, kar se kaže v premajhnem številu rojenih otrok. Zgroženo strmimo v statistiko, da je skoraj toliko splavov na leto kot rojstev. Cerkev na ta negativni razvoj opozarja že dolgo časa. Spodbuja in uči, da je božja volja spoštovati življenje in navaja zakonce na nalogo sprejemanja življenja z veliko odgovornostjo in ljubeznijo - tako kakor Bog ljubi življenje. Za cerkvenimi voditelji se začenja zavedati slovenska kulturna javnost in politika, da stremimo v propad. Tu so na mestu samo odgovorne odločitve na vseh ravneh.

In vendar se v domovini marsikaj dogaja tudi v pozitivno smer. Veliko tega nastaja na pobudo kristjanov. Nova struktura Cerkve na Slovenskem je bila ocenjena tudi v javnosti kot pogumna nastavitve na prihodnost naroda in države. Mnenje je, da Cerkev prehiteva odgovorne na političnem in ekonomskem področju, kako je treba prav in bolje zastaviti razvoj naše družbe v samostojni državi. Da deluje tudi izseljenski del slovenstva osveščeno in narodnozavedno, je med drugim pokazal 13. tabor Slovencev po svetu v organizaciji društva Slovenija v svetu na temo: 'Ali bi nas lahko bilo več?', in 18. romanje treh Slovenij na Sv. Višarjah v organizaciji Rafaeleove družbe.

Škofje in verniki se zavedamo, da sama struktura ne more reševati ne Cerkve ne naroda. V te nove posode je treba naliti novega vina, to je novo življenje, meni celjski škof dr. A. Stres in pričakuje več sodelovanja med škofi, duhovniki in laiki. Individualizem je treba premagati. In verjeti moramo v 'svoj projekt' in svojo poklicanost in odgovornost. Novomeški ordinarij msgr. A. Glavan poudarja, da je pred nami nova priložnost bolj osebne pristopa do skupnih nalog v poslanstvu Cerkve za naš narod. In prvi pomurski škof dr. M. Turnšek si je ob umestitvi zaželel, da bi kmalu zrasel na ozemlju nove škofije kakšen kontemplativni samostan.

Mariborski nadškof in metropolit dr. Franc Kramberger ob vsem tem skromno ugotavlja, da nova odličnost in naloge, ki jih sprejema on sam in njegovo mesto, izhajajo kot blagoslov iz zgodovinskih dejanj, ki so privedla do tega. »Če ne bi bilo škofa Slomška, bi ne imel kaj reševati general Maister, bi ne mogla nastati pred 15 leti slovenska samostojna država in bi danes ne mogli z veseljem sprejeti ta veliki dar, da imamo novo ureditev Cerkve na Slovenskem.«

Dar pa je tudi odgovornost in naloga. Povežimo še bolj svoje moči za blagoslov prihodnosti.

Janez Pucelj

850-letnica stiške bazilike

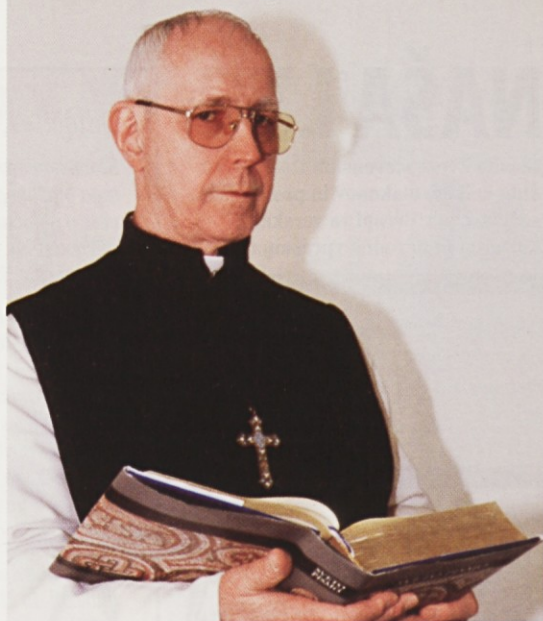
Cistercijani v Stični so v soboto, 8. julija 2006, obhajali 850-letnico stiške bazilike. Leta 1156 jo je namreč posvetil oglejski patriarh Peregrin, ki je dvajset let pred tem, 24. septembra 1136, izdal ustanovno listino za stiški samostan. O položaju samostana nekoč in danes sem se pogovarjal s stiškim opatom, dr. Antonom Nadrahom.

Kdaj so v Slovenijo prvišli cistercijani, kje so bile njihove postojanke in kaj je posebnost vašega reda?

Prvi cistercijani so v naše kraje prišli leta 1132 in se naselili v župnišču v bližnjem Sentvidu. Takoj so začeli z gradnjo samostana, ki je bil v treh letih toliko dograjen, da so leta 1135 lahko začeli redno samostansko življenje. To je bila prva postojanka v današnji Sloveniji. Če pa gledamo na širše slovensko etnično ozemlje, smo imeli štiri cisterce: v Vetrinju na Koroškem kmalu za Stično, v Kostanjevici - 100 let za Stično, in pa v Monoštru med porabskimi Slovenci. Duhovnost cistercijanov je benediktinska. Na kratko jo izražamo z reko Moli in delaj. Jaz bi tema dvema postulatoma dodal še: beri. Velik poudarek dajemo duhovnemu branju in s tem bogatenju našega znanja. Cistercijani so vseskozi zelo častili Devico Marijo in njeno češčenje širili med ljudstvom. Duhovnost cistercijanov se je gotovo izražala v župnijah, kjer so pastirovali. Izražala se je v sami molitvi, ki je vedno imela prvo mesto. To so opravljali večinoma s koralnim petjem. Poseben izraz duhovnosti so tudi rokopisi. Iz 12. stoletja imamo znamenite rokopise v latinščini, ki so najstarejša in najboljše zbirka latinskih rokopisov pri nas. Iz prve polovice 15. stoletja imamo znameniti Stiški rokopis, zapisan v tedanjem slovenskem jeziku.

Stiški samostan je odigral pomembno vlogo vse do danes. Kakšna je njegova zgodovina?

Ustanovitelj samostana je bil isti patriarh Peregrin, ki je samostansko cerkev 20 let pozneje tudi posvetil.

Opat dr. Anton Nadrah

Ustanovno listino za stiški samostan, prvi samostan na Kranjskem, je izdal po 24. septembru leta 1136. Tako je letos 870 let od pravne ustanovitve stiškega samostana. Materni samostan Stične je bil Rein pri Gradcu, ki je bil ustanovljen 1129. Stična je prva reinsk postojanka, prvi opat Vincenc pa je prišel v Stično iz samostana Morimond v Franciji.

Vsak samostan ima tudi svoje svetišče. Kako je bilo z vašo baziliko?

Lahko se preselimo za 850 let nazaj, v leto 1156. Bilo je na god sv. Kilijana, 8. julija. Oglejski patriarh Peregrin je v spremstvu tržaškega škofa Bernarda in drugih cerkvenih dostojanstvenikov z dolgimi latinskimi obredi, med koralnim petjem cistercijanov, posvečeval to baziliko. Posvetil jo je v čast Materi Božji Vnebovzeti. Njej je posvetil tudi glavni oltar. Cerkev, ki je bila zgrajena kot bazilika, je bila približno za šest metrov daljša in nekaj metrov višja od današnje. V svoji preprostosti je napravila na obiskovalce močan vtis. Škoda, da ni ohranila svoje prvotne oblike. Za zidavo in opremo mogočne romanske cerkve so potrebovali okrog 20 let.

Cerkev je v svoji zgodovini doživela kar nekaj predelav?

Velika sreča je, da ob baročni predelavi cerkve v 17. in 18. stoletju romanske bazilike niso porušili, ampak so jo le oblekli v močan baročni plašč. Če bi današnji cerkvi odstranili ta plašč in ji vrnili prvotno romansko bazilikalno streho, bi dobili skoraj popolnoma ohranjeno romansko baziliko. Prvotni romanski slog je naj-

bolj viden na podstrešju, kjer so popolnoma ohranjena izvirna romanska okna v glavni in prečni ladji. Cerkev je bila zasnovana kot triladijska vzdolžna stavba z močno prečno ladjo. Na zahodni strani je bila do barokizacije v 17. stoletju še za en lok daljša, kakor je danes.

Eden izmed poudarkov vašega reda je tudi uboštvo. Kako se je ta duh kazal v baziliki?

V skladu z močno naglašenim redovnim uboštvom nikjer ni bilo slik ali kipov ali kakšnega drugega okrasja. Le na glavnem oltarju je stal lesen poslikan križ, v stranski kapeli pa kip Matere Božje. Vse je bilo zelo enostavno, podrejeno začetni strogosti cistercijskega reda. Glavno načelo cistercijskega stavbarstva je bila skromnost in uporabnost stavbe. Le pet polkrožnih apsid na vzhodu je predstavljalo izjemo, saj so cistercijske cerkve po strogem načelu sv. Bernarda takrat zidali z enostavnejšimi ravnimi zaključki. Medtem ko je bila cerkev z glavnim oltarjem posvečena Devici Mariji, kakor še danes velja pravilo za vse cistercijske cerkve, so bili stranski oltarji v poznejšem času posvečeni sv. Janezu Evangelistu, sv. Štefanu, sv. Mihaelu in sv. Juriju. Tako je cerkev postopoma dobila 12 oltarjev.

Katera je največja dragocenost svetišča?

Od vse opreme je najdragocenejši križev pot, ki ga je leta 1766 naslikal Fortunat Bergant in je največja umetnostna dragocenost v cerkvi. Na zadnji postaji se je slikar tudi podpisal: »F. Wergant Accademicus Capitolinus pinx: 1766«, kar pomeni, da je križev pot naslikal došolani gojenec rimske slikarske akademije.

Kdaj je cerkev dobila naziv bazilika in kaj to pomeni?

Cerkev je dobila naziv bazilike ob 800-letnici samostana. To obletnico so praznovali leta 1936 glede na ustanovno listino, ki je bila izdana 1136. leta. Bazilika pomeni, da je cerkev pridružena eni od rimskih bazilik. Naša cerkev je pridružena Mariji Véliki ali Mariji Snežni. Kot bazilika ima posebne pravice. Ena je tudi ta, da so vsi njeni mašniki in molivci deležni posebnih odpustkov. Drugače je pa to bolj časten naziv; v Sloveniji imamo kar nekaj bazilik. Tudi brezjanska cerkev je med njimi.

850 let je dolga in razgibana doba. V tem času je Stična doživljala tudi težke dneve.

Stična je imela v zgodovini zelo različna obdobja. To velja tudi za same cistercijane. Prva stoletja so bila nekoliko bolj vplivna in bogata, pozneje je tudi Stična, skupaj s celotnim slovenskim ozemljem, doživljala krize. Tu so turški vpadi, čas protestantizma, največji udarec pa je doživela leta 1784, ko je Jožef II. razpustil samostan. V dveh napadih Turkov se je zelo zmanjšalo število samostanskih patrov in bratov. Rešila se jih je le peščica. Dokaj uničen je bil tudi samostan. V vsej zgodovini je bil samostan zatočišče za mnoge okoličane. Turški napad leta 1471 dobro opisuje tudi pisatelj Josip Jurčič v povesti Jurij Kozjak. V času prve svetovne vojne je v samostanu dobilo svoje zatočišče tudi goriško bogoslovje skupaj z nadškofom Sedejem. Na Goriškem je takrat divjala znamenita soška fronta. Nekaj podobnega se je dogajalo tudi v času druge svetovne vojne, ko so v samostanu dobili zatočišče mnogi duhovniki s Štajerske, Koroške in Gorenjske, od koder so jih pregnali Nemci. Po drugi svetovni vojni je samostan zelo trpel pod komunizmom. Leta 1945 je 20 redovnikov odšlo čez mejo. V glavnem so se naselili v cistercijskem samostanu Stams na Tirolskem. Samostan je vedno pomagal trpečim ljudem, krajanom in vsem, ki so iskali zatočišče, da so si rešili življenje.

Kako je bilo s povezanostjo med samostanom in domačimi verniki župnije Stična?

Ko je Jožef II. leta 1784 ukinil samostan, je bil ta 114 let prazen in zaprt. Leta 1898 so samostan obnovili menihi iz Mehreraua ob Bodenskem jezeru. Po razpustu samostana je bila ustanovljena stiška župnija. Ko so avstrijski menihi iz Mehreraua prišli v Stično, so z ljubljansko škofijo podpisali posebno pogodbo. Župnija je bila vključena v stiški samostan. Tako je cerkev postala samostanska in župnijska. V njej imamo vseskozi do danes redne molitve, do sedemkrat na dan se zberemo k molitvi in imamo tudi redne mašne daritve za farane tako ob nedeljah kot

Samostan Stična

tudi ob delavnikih. Stiški samostan je bil v svoji dolgi zgodovini pomemben v treh pogledih. Tu je bilo duhovno in dušnopastirsko središče, saj v prvih treh stoletjih še ni bilo škofij na osrednjem slovenskem ozemlju. V samostanski dušnopastirski upravi je bilo vse do razpusta samostana ozemlje, ki obsega preko 70 današnjih župnij. Samostan je bil pomemben kot kulturno in gospodarsko središče. Prebivalci daleč naokoli so se od samostanskih bratov učili naprednega obdelovanja zemlje in sploh gospodarskih dejavnosti. Gospodarskih dejavnosti je danes manj, udeležujemo pa se po svojih močeh na verskem področju.

Mislim, da ljudje čutijo s samostanom. Z njimi zelo dobro sodelujemo na raznih področjih in smo povezani. Nasprotovanj danes ni. Tega pa ne bi mogel reči za obdobje med drugo svetovno vojno in nekoliko let po njej. Takrat so nam nekateri komunisti nasprotovali in ni bilo tistega zelenega sodelovanja, ki smo mu bili priče skozi večji del zgodovine obstoja našega samostana.

Samostan je vseskozi deloval na dveh ravneh – kontemplativno in na drugi strani je bil vseskozi usmerjen v okolico, katere del je bil?

Povezava z okolico samostana se je kazala zlasti v različnih oblikah pomoči, ki smo jo nudili bližnjim. Ljudem so samostanski bratje pomagali s svojo lekarno. Navadno je bil v samostanu vedno eden od bratov, ki je skrbel za zdravilne rastline in v času raznih boleznih pomagal bolnim, čeprav za prva stoletja nimamo veliko podatkov. Danes je to po zaslugi patra Simona Ašiča zelo znana in razširjena dejavnost. Napisal je več knjig o zeliščih in zdravljenju, ki jih je objavila in jih ponatiskuje Mohorjeva družba. Vse so bile večkrat ponatisnjene in so prevedene v nemščino in hrvaščino. Prav letos obhajamo Ašičevo 100-letnico rojstva. Ob tej priložnosti smo odprli poseben park zdravilnih rastlin, ki jih je okrog 80, in postavili njegov doprni kip. Vse rastline so tudi poimenovane. Pred leti smo zato ustanovili tudi podjetje SITIK d.o.o. z namenom, da omogočimo širšemu krogu ljudi dostop do bogate dediščine patra Simona Ašiča. Podjetje se ukvarja s pakiranjem zdravilnih rastlin v različne čajne mešanice, pripravlja jabolčni kis, tinkture, mazila, zdravilna olja, zdravilno ilovico, vse, kar lahko na naraven način pomaga človeku. Vse to se dobi v naši posebni lekarni. Ime SITIK je lekarna dobila po posestvu, na katerem je pred 870 leti zrastel samostan.

V samostanu je že v 12. stoletju delovala šola. Ta je bila sprva mišljena za domačo vzgojo vseh, ki so prihajali

Patri v križnem hodniku

jali v samostan. Tu so dobili potrebno izobrazbo za kasnejši študij teologije, ki so ga pogosto opravili kar v samostanu. V času do razpusta samostana in do leta 1904 je v njem delovala celo osnovna šola. V hiši je delovala tudi glasbena šola, za katero sklepajo, da je nudila prvo izobrazbo našemu znanemu glasbeniku Jakobu Gallusu.

Odsev vašega duhovnega delovanja se kaže tudi v muzeju, ki je v sklopu vašega samostana.

Muzej je še vedno v fazi izpopolnjevanja. Naša osnovna ideja je bila, da bi širši javnosti prikazali razvoj krščanstva na Slovenskem. Ta ideja je v veliki meri že uresničena. Za nazoren pouk zgodovine Cerkve pri nas je ta muzej lahko velik pripomoček, ker je v njem poleg različnih posameznih zbirk nazorno prikazan razvoj Cerkve in vernosti od rimske dobe vse do leta 2000. Zaključuje se z dvojnim papeževim obiskom v Sloveniji. Posebej je obdelan čas od 12. stoletja naprej. Muzej letno obišče preko 20 000 posameznikov. Zelo veliko je šolarjev in upokojencev. Trenutno imamo tudi razstavo ob 850-letnici bazilike.

Kako zgleda navaden vsakdan v vašem samostanu?

Dan začnemo z molitvijo ob 5. uri zjutraj in imamo čas zanj približno do 7.15. V tem času je poleg skupnega molitvenega bogoslužja čas za osebno meditacijo in

skupno konventno mašno daritev. Sledi zajtrk in potem gremo vsak k svojim delovnim zadolžitvam. Kosilo imamo ob pol enih. Pred tem opravimo še 15-minutno skupno molitev, enako tudi po kosilu. Sledi pol ure prostega časa, nato pa spet začnemo z delom do večerje ob 18.30. Pred večerjo zmolimo rožni venec in večernice. Po večerji imamo spet nekaj prostega časa. Ob 20. uri je na vrsti skupno branje, ki mu sledi sklepna molitvena ura. Vsak zase pa opravi duhovno branje in druge molitve.

Kako velika je vaša samostanska družina?

Skupaj nas je 11, od teh eden stalno živi v inozemstvu. Sedem je patrov, trije bratje, eden pa je končal študij teologije in bo verjetno drugo leto novomašnik. Vsak ima svojo zadolžitev. Ker imamo eno župnijo, župnik in kaplan delata na župniji. Drugi se ukvarjamo z različnimi opravili in moramo biti na vse pripravljeni. Pišemo in pripravljamo knjige in knjižice za tisk, vodimo Bernardovo družino, ki ima okrog tisoč članov, pospešujemo češčenje Jezusovega in Marijinega Srca in v ta namen izdajamo serijo knjižic in drugih pripomočkov, pomagamo v domu duhovnih vaj, sprejemamo goste, ukvarjamo se z obdelovanjem vrta, s sadjarstvom in čebelarstvom ipd.

Kako je z duhovnostjo na Slovenskem danes?

Že dve desetletji imamo praktično vsak vikend na obisku skupino ali celo več, ki v našem samostanu iščejo svojo duhovno dimenzijo življenja. Zadnja leta je največ zakoncev z otroki. Duhovne vaje vodita dva patra jezuita. Dr. Rudi Koncilija pa ima običajna mesečna srečanja za versko izobraževanje odraslih. Največ

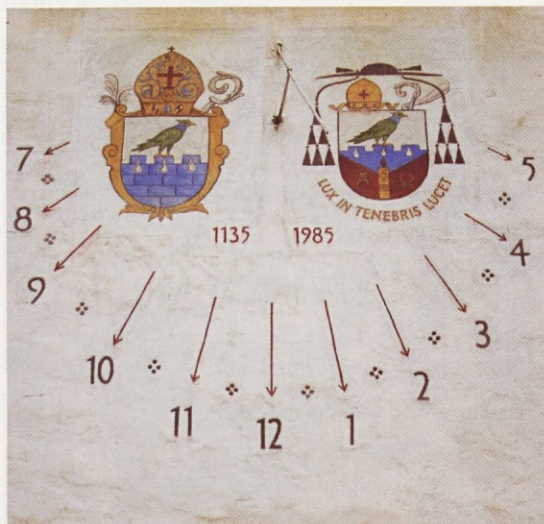
ljudi pa nas obišče na 3. soboto v septembru, ko poteka srečanje slovenske verne mladine. Takrat se zbere do 9.000 mladih. Obiskovalci radi poudarjajo, kako lahko tu najdejo svoj mir. Nekateri posamezniki si za poglobljanje svoje vere vzamejo po več dni in se pri tem vključujejo v naše molitve. Mi jim pomagamo s pogovori in spovedovanjem, jih vzpodbujamo in tako opravljamo naše poslanstvo, ki je molitev za vse, vso Cerkev, še posebej za iskalce vere. Mislim, da bo v prihodnosti teh iskalcev vse več. Krščanska duhovnost postaja vedno bolj in bolj zanimiva. Zato nam ni treba iti v Indijo ali kakšne druge oddaljene države. Poti so tu, doma.

Ali obstaja kakšna povezava med samostanom in izseljenstvom?

Mislim, da so leta 1991 imeli v naših prostorih srečanje slovenski izseljenški duhovniki, ki delujejo na slovenskih izseljenških misijah po Evropi. Z nekaterimi posamezniki imamo tudi določene stike, ki pa niso prav pogosti. Takoj po drugi svetovni vojni so bili naši patri in bratje med izseljenci na Koroškem, od koder so večinoma odšli v cistercijski samostan Stams na Tirolskem. Tam so s svojo zavzetostjo pomagali temu samostanu, ki je imel po vojni zelo malo menihov. Redno prejemamo revijo Naša luč, tako da vidimo in od daleč spremljamo to razgibano življenje. Sam sem enkrat kot birmovalec v Nemčiji v Ingolstadt med slovenskimi rojaki nadomeščal ljubljanskega pomožnega škofa Stanislava Leniča, ki je bil takrat bolan. Dvakrat pa sem bil tudi v Švici med slovenskimi verniki v Marijinem svetišču v Einsiedelnu, kjer se vsako leto zberejo na skupnem romanju.

Kako ste vi osebno povezani s samo Stično?

S stiško baziliko sem povezan že od 11. aprila 1937, ko so me en dan starega dečka botri prinesli v to baziliko, kjer sem prejel zakrament sv. krsta. Ob krstu so mi dali ime Frančišek. Ko sem leta 1961 vstopil v stiški samostan, sem dobil redovno ime Anton. Leta 1965 sem bil posvečen v duhovnika, nato pa sem nadaljeval s študijem na Teološki fakulteti v Ljubljani in 1969 napravil doktorat iz teologije. Leto dni sem študiral tudi na Gregorijani in Sant Ansélm u Rimu. Leta 1970 sem postal honorarni predavatelj Teološke fakultete v Ljubljani, leta 1973 docent in nato še izredni profesor. Leta 1979 sem bil izvoljen za stiškega opata in tako sem že skoraj 27 let kot opat varuh stiškega svetišča in samostana. Pod samostansko streho pa živim že 45 let. Tu sem doma.

Sončna ura, ki kaže čas njihovega delovanja.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

+ Silvester Česnik

Jezus je zaklical z močnim glasom: »Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo.« In ko je to izrekel, je izdihnil. (Lk 23,46).

Premilil je še en naš so-brat, izseljenski duhovnik Silvester Česnik. Njegovo življenje se je končalo v 65. letu starosti v duhovniškem domu koprške škofije v Šempetru pri Gorici v sredo, 26. julija 2006. Njegovo telo je do kraja izmučila težka bolezen, ki ga je zadela leta

2002 v Parizu. Poslej ni mogel več opravljati naloge narodnega dušnega pastirja za Slovence, razseljene po francoskem glavnem mestu in po vsem severnem delu Francije.

Šele takat smo začutili, kako nam manjka vse tisto, kar je opravljal za ljudi na fari in za nas sobrate, povezane v Zvezi slovenskih izseljenskih dušnih pastirjev v Evropi. Bilo je veliko delo, ki ga nismo mogli popolnoma nadoknaditi ne za naše rojake v pariški slovenski skupnosti ne v našem duhovniškem krogu. Trpljenje, ki ga je prenašal zadnja štiri leta, smo spremljali v duhovni povezanosti, sem in tja smo se z njim srečali osebno. Molili in upali smo, da se mu bo stanje izboljšalo in bomo lahko še izmenjali kakšno misel in izkušnjo, da se okrepimo med seboj. Pa ni bilo dano ne njemu in sorodnikom ne nam, njegovim faranom, sobratom in prijateljem. Zelo je trpel, ko ni mogel več izraziti drugim v besedi svojih misli. Le znamenja so govorila, da razume marsikaj in da je preizkušnja bolezni zanj zelo huda.

Silvester se je rodil 5. januarja 1941. Družina je bila velika, nekaj otrok je umrlo še v zgodnji mladosti. Bil je zadnji med brati in sestrami, ki so spremljali svojega prerano umrlega brata na zadnji poti.

Šolal se je v Ajdovščini in Ljubljani in bil 2. julija 1967 v Kopru posvečen v duhovnika. Eno leto je bil nedeljski kaplan v Postojni. Potem pa se je v svoji velikodušnosti odločil za pogumen korak. Šel je v misijone na Madagaskar. Šest let je bil v misijonskem delu in se nalezal malarije in drugih bolezni tropskih dežel. Vrnil

se je, da bi si malo opomogel od dela in da bi mu v Evropi pomagali k zdravju. Zatekel se je v Francijo in vstopil v red lazaristov in ostal med njimi. Sprejel je naloge dela z novinci in skrb za nove duhovne poklice. 18 let je z veliko požrtvovalnostjo opravljal to nalogo. Tista leta se je zelo navezal tudi na milostni kraj Marijinih prikazovanj v Lurdu. Rad pa je pomagal tudi Slovencem v Franciji in slovenskim romarjem, ki so prihajali na božjo pot k Mariji.

Leta 1993 je sprejel delo narodnega dušnega pastirja v Parizu in prevzel slovensko župnijo. Ta čas je odšel od lazaristov in se spet pridružil duhovniškemu zboru koprške škofije. Deset let je bil dušni pastir Slovincem v Parizu in severni Franciji. Ustavil ga je nenaden napad kapi, od katere se ni več opomogel.

Pogreba se je udeležilo precej Slovencev iz Francije, ki so bili deloma na dopustu v domovini, nekaj pa jih je prišlo na pogreb naravnost iz Pariza. Slovenska skupnost v Franciji je z njim zgubila zares veliko. Po njegovem odhodu so propadla vsa prizadevanja, da bi bil nastavljen na slovenski župniji v Parizu njegov naslednik, ki bi bival med njimi. Nalogo župnika nosi delegat Jože Kamin, ki se vozi v Pariz in na sever v Mericourt/Lens vsak mesec iz 400 km oddaljenega Merlebacha.

Misijonar in izseljenski duhovnik Silvester Česnik naj v miru uživa, kar je Bog pripravil vsem svojim zvestim služabnikom. Njemu je služil s svojim izjemnim idealizmom vse svoje duhovniško življenje. Bogu smo hvaležni zanj in se ga spominjamo v molitvah.

J. Pucelj

Slovo od Silvestra Česnika v Lokavcu

Verujem v Boga Očeta

Ta stari mozaik v rimski baziliki San Clemente predstavlja zmagoslavje križa, ki je osrednja krščanska verska skrivnost. Kaže barviti cvet akantovega grma, iz katerega se na vse strani razvejajo številne vitice s svojimi cvetovi in sadovi. Življenjska moč te rastline prihaja iz Gospodovega križa, čigar žrtev utemeljuje novo stvarjenje človeštva in sveta. Jezus je novi Adam, ki s skrivnostjo svojega trpljenja, svoje smrti in svojega vstajenja daje ljudem, da spet vzcvetijo, ko jih spravi z Očetom.

Okoli trpečega Kristusa je dvanajst belih golobov, ki ponavzočujejo dvanajstere apostole. Ob vznožju križa stojita Marija in Janez, učenec, ki ga je Jezus ljubil: »Ko je Jezus videl svojo mater in zraven učenca, katerega je ljubil, je rekel svoji materi: 'Žena, glej, tvoj sin!' Potem je rekel učencu: 'Glej, tvoja mati!' In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi« (Jn 19,26-27).

Čisto zgoraj spušča Oče svojo roko, da bi dal svojemu Sinu krono veličastva, ker je s svojo velikonočno skrivnostjo premagal smrt.

Ob vznožju rastline stoji majhen jelen, ki stre kačo zla.

Iz te rastline, ki predstavlja drevo odrešenja, priteka izvir žuboreče vode, ki napolnjuje z življenjem štiri potoke. Ti štirje potoki simbolizirajo štiri evangelije. Tam verniki tešijo svojo žejo kakor jeleni ob izviri živih vode. Cerkev je tukaj predstavljena kot nebeški vrt, ki prejema svoje življenje od Jezusa, resničnega drevesa življenja.

Križ, drevo življenja, izrez iz mozaika v apsi (12. stoletje), bazilika San Clemente v Rimu.

I. VEROIZPOVEDNI OBRAZCI

33. Kaj so veroizpovedni obrazci?

Veroizpovedni obrazci so razčlenjeni obrazci, ki jim pravimo tudi »izpovedi vere« ali »Credo«, s katerimi je

Cerkev od vsega začetka izražala in predajala naprej svojo vero v kratkih in za vse vernike obvezujočih obrazcih.

V premislek ali za pogovor: Kristjan zna vero na pamet.

34. Kateri so najstarejši veroizpovedni obrazci?

Najstarejši »simboli vere« so krstne veroizpovedi. Ker krščujemo »v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« (Mt 28,29), so tam izpovedane verske resnice, razčlenjene v odnosu do treh oseb Presvete Trojice.

V premislek ali za pogovor: Na začetku vsakega dela naj bo ta kratka molitev.

35. Kateri so najpomembnejši veroizpovedni obrazci?

Najstarejša veroizpovedna obrazca sta apostolska veroizpoved, ki je starodavna krstna veroizpoved (simbol) rimske Cerkve, in nicejsko-carigrajska veroizpoved, ki je sad prvih dveh vesoljnih cerkvenih zborov, nicejskega (leta 325) in carigrajskega (leta 381). Še danes ostajata skupna vsem velikim Cerkvam Vzhoda in Zahoda.

V premislek ali za pogovor: V molitveniku si oglejte obe veroizpovedi in ugotovite poudarke.

Premlada za fanta

Draga Petra! Stara sem sedemnajst let, doma se dobro razumemo. Starše zelo cenim, ker so mi veliko dali. Že nekaj časa se več družim s fantom, ki mi veliko pomeni, in to je prvič, da se s starši ne ujamem. Zdi se jim, da sem začela resno zvezo mnogo prezgodaj. Toda počutim se dovolj staro in tudi odgovorno, da vem, da so njihove skrbi neutemeljene. Kaj misliš ti o tem?

Nataša

Draga Nataša! Priznam, da ni lahko odgovoriti na tvoje vprašanje. Kar nemogoče se mi zdi postaviti pravilo, kdaj začeti hoditi skupaj. Kakšno nadaljevanje ima to lahko za tvojo ali vajino prihodnost, kaj to pomeni zate in zanj, je odvisno od mnogih stvari. Najprej, kako si to prijateljstvo predstavlja, kako ga jemljeta vidva sama. Ko se predstavi kot par, ki spada skupaj, to najbrž pomeni, da sta začela oblikovati resno razmerje, da se spoznavata, se učita, kaj pomeni biti skupaj in kaj pomeni imeti rad drugega. Pomeni tudi, da vaju tudi drugi vidijo kot par, kar ni zanemarljivo. Če znaš živeti to prijateljstvo s pravo mero, potem po mojem ni prezgodaj. Teže pa je določiti, kaj je to prava mera; če si pošteno zaljubljena, še toliko bolj, ker srce ponavadi prehiteva pamet. Reciva takole: če si znata vzeti čas, da se spoznavata, se veliko pogovarjata, da znata biti skupaj tudi z drugimi, imeti skupne konjičke ... je to dragocen čas, ko spoznavaš svet drugega in se postopoma lahko to prijateljstvo nadaljuje v trajnejšo zvezo. Vseeno pa je to čas, ko se tvoja mnenja in stališča še vedno oblikujejo. Tudi okus se lahko še spremeni - pa naj bo to okus do tega, kaj je lepo, kaj ti je všeč, kaj se ti zdi, da ima vrednost ... Kar pomeni, da obstaja precejšnja možnost, da v nekaj letih spoznata, da nista za skupaj tako zelo, kakor se vama je zdelo prvi trenutek, da se v določenih stališčih ali željah vedno bolj razhajata ...

Nepotrebnih razočaranj te lahko obvaruje, če ne bosta hitela - z besedami se vedno lahko potegneš nazaj, z dejanji ne. Če znata živeti ta čas tudi tako, da na račun te ljubezni ne zanemarjata (vsaj ne preveč) drugih

dosedanjih konjičkov, druženja s prijatelji in prijateljicami, je to dobro znamenje. Vse to ti omogoča, da znaš ostati obenem samostojna oziroma da ne živiš v »simbiozi«, ki bi ti onemogočala, da odrasteš tudi sama. Biti sposoben ljubezni pomeni namreč tudi biti sposoben živeti samostojno. Samo tedaj boš lahko drugemu dajala tudi najboljši del sebe. Razumljiva je skrb tvojih staršev, ker pač vedo, da sama še živiš v prehodnem obdobju in da take prve ljubezni, ki se iz različnih razlogov redko obdržijo, pustijo sled v človeku. Verjetno bi ti radi prihranili kakšno razočaranje ali skrb. Morda bodo znali biti razumevajoči tudi v tem, ko bodo videli, da se z njimi odkrito pogovoriš o času, ko si s fantom, o namenih, ki jih imaš s tem prijateljstvom ... Zaupanje običajno rodi zaupanje, in če si doslej živela s starši v lepih odnosih, kar ne vidim razloga, da bi ti zato prenehali zaupati. Čarobna beseda - iskren pogovor, bi morala delovati!

Želim ti sončen in vesel mesec september!

Petra

Vreme

Župnijska cerkev Marijinega vnebovzjetja. Informacije: Župnijski urad Vreme, 6217 Vremski Britof 18. Dostop: z vozili (odcep pri Vremskem Britofu). Glavni romarski shod: veliki šmaren.

V tistem delu slovenskega sveta, kjer se v skrivnostnih globinah zemlje že tisočletja snujejo najlepše umetnine narave - kraške jame, leži Vremška dolina. Reka Reka si je med Vremščico in brkinskim gričevjem utrla pot in v njej naplavila rodovitno zemljo, preden je poniknila v skrivnostne globine Škocjanskih jam, ki so prištete med svetovno dediščino. Tu na tej zemlji, kjer se križata sredozemsko in celinsko podnebje in se srečujeta kraška burja in primorsko sonce, je slovenski človek napravil rodovitne njive, si pozidal slikovita gručasta kamnita naselja in postavil značilne božje hrame. Najpomembnejši med temi stoji na polotoku, ki ga obliva Reka. To je starodavno svetišče Marije Vnebovzete v Vremah.

Vremski Britof, Dolnje in Gornje Vreme, le od kod ta imena, ki jih srečujemo ob poti iz Divače proti notranjski Ribnici? Po stari razlagi ima beseda vreme koren v staroslovanski besedi reme, kar naj bi pomenilo naplavino. Vodni tok Reke že tisočletja naplavlja ta kraj in je najboljšše potrdilo za to razlago. Vremška dolina je bila že v davni prehodna. Tod je vodila ena od treh največjih poti od morja v notranjost celine. Ostanki stare vojaške ceste mimo kraja, kjer zdaj stoji božjepotna cerkev proti Podgradu, še dandanes pričajo za to. Tudi izkopenine potrjujejo staro poselitev.

Cerkev Marije Vnebovzete stoji daleč zunaj Vremškega Britofa in drugih naselij. Takrat, ko so jo zidali, je bil njen položaj pomemben. Postavili so jo na križišče cest, ena je vodila ob reki v notranjost, druga pa v Brkine. Zanimivo je, da je sredi polja le malo stran od te cerkve stala prva prafarna cerkev sv. Jurija. V njej naj bi po pripovedovanju starih Vremcev duhovnik ob nedeljah maševal šele takrat, ko so na belih konjih prijezdili k službi božji vsi kmetje iz okolice. To so bili časi, ko tod še ni bilo veliko prebivalcev. Ob jožefinskih reformah konec 18. stoletja je cerkev sv. Jurija propadla. O njenem patronatu pa govorijo freske v božjepotni Marijini cerkvi - kar na več mestih je umet-

nik upodobil starega farnega patrona na konju z zmajem. Kdaj je bilo župnijsko središče prenešeno k Marijini cerkvi, ni ohranjenih pričevanj. Uničil jih je ogenj leta 1700, ko je pogorelo staro župnišče.

Današnja vremška cerkev ni prvotna, a treba je reči, da je prav privlačna s svojo obnovljeno zunanjsčino. Zvonika z baročnima kapama in obokano predverje kar vabijo v njeno notranjsčino. Ta nas preseneti najprej zaradi svetle baročno okrašene ladje, predvsem pa zaradi poslikanega gotskega prezbiterija. Tudi vsa oprema, pet oltarjev in prižnica, je kamnita in okrašena z raznobarnim marmorjem. Za ljubitelje umetnosti je zanimanja vreden prezbiterij. Zaradi celovite poslikave, ki naj bi nastala sredi 15. stoletja, sodi med najboljše ohranjene pri nas. Da so sem romali že takrat, so zgovorne priče glagolski napisi na steni za oltarjem, o današnjih romarjih pa pričajo votivna srebrna srca. Med zanimivostmi velja omeniti grobnice pod tlakom cerkve z lepimi nagrobnimi ploščami. Tu so pokopavali plemenite dobrotnike tega svetišča. Našo pozornost pa posebej pritegne majhen kip Marije z Jezusom v naročju v niši pred slavoločno steno na desni strani. Narejen je iz kamna in sodi v začetek 15. stoletja. Morda je prav ta tisti, ki so ga naši predniki čistili v glavnem oltarju, dokler ga ni zamenjala sedanja skupina Marijinega kronanja.

Slovenija pred klerikalnim pučem!

Pošast hodi po Sloveniji – pošast klerikalizma.

Kdor zadnje tedne bere ali posluša izjave politikov, ki pripadajo prejšnjim političnim orientacijam, med njimi so tudi zastopniki slovenskih upokojencev, bo dobil vtis, da je Slovenija tik pred tem, da v njej prevladata rimskokatoliška Cerkev in duhovščina nasploh. Take trditve niso samo v zvezi z Zakonom o verski svobodi, ki ga je morala vlada pred zaključnim glasovanjem zaradi obstrukcije, tudi vladne upokojske stranke (Desus), umakniti z dnevnega reda parlamentarne seje, ampak ima že razmeroma dolgo zgodovino in še daljšo predzgodovino. Dejansko izvira še iz obdobja nekdanje Avstroogrske, iz časa delitve duhov na Slovenskem, ko katoličani niso bili več pripravljeni biti v imenu najvišjih narodnih interesov, če se izrazim po kolesarsko, »vodonošci« za liberalce, ampak enakovredni del slovenske politike. Zaradi specifičnih razmer je resda slovensko desno politiko v veliki meri vodila duhovščina. Škof Anton Bonaventura Jeglič se je ves čas trudil, da bi jo prevzeli katoliški laiki, vendar pri tem ni bilo večjega uspeha. Žal njegov naslednik škof Gregorij Rožman v tej smeri ni nadaljeval njegovih prizadevanj. Tako se je slovenska desna politika začela enačiti s Cerkvijo. Liberalci so v svoji nemoči sprožili znamenito protifarško gonjo, ki so jo nosilci revolucije med drugo svetovno vojno izrabili, saj jim je v njihova jadra prinesla ogromno dodatnega vetra. Po drugi svetovni vojni je bila Cerkev glavna žrtev nadaljevanja revolucije, ko so skušali najprej razdvojiti Cerkev na vernike in kler, potem pa so kar izenačili kler s Cerkvijo. Metode in sredstva so znana, rezultati tudi. Čeprav je nekdanja oblast zaradi notranjepolitičnih razmer, še bolj pa zunanje politike, znala s Cerkvijo, mišljen je seveda najvišji kler, tudi sodelovati, je bilo seveda obojim jasno, da je bil cilj prejšnjih streti kler in odpraviti vero. Cilji so ostali isti, menjala so se le sredstva. Vsaka lokalna izpostava sekretariata (ministrstva) za notranje zadeve je imela »specialiste« za boj proti Cerkvi. Med njimi je bilo veliko nekdanjih katoličanov, zlasti iz učiteljskih vrst. Pozneje so organizirali študij »sociologija religije«, kjer so policijsko-ideološka prizadevanja dobila »znanstveno formo«.

Izjemno ostra protiverska vzgoja v nekaterih družbenih in gospodarskih dejavnostih, pri kandidatih za policiste so preverjali, če so bili v otroštvu ministranti, je še danes izjemno prisotna v slovenski družbi, njene posledice pa so največja ovira normalizaciji slovenske družbe.

Klerikalizem pomeni vmešavanje Cerkve in duhovščine v politiko, politično gibanje, ki zastopa koristi Cerkve, oziroma klerikalno politiko in ideologijo, podpiranje te politike in cerkvenega vpliva nasploh.

Če kateri od slovenskih poosamosvojitvenih vlad ne moremo očitati posebnih političnih zvez s Cerkvijo, je to nedvomno sedanja. Ne zato, ker nimamo »klerikalne stranke«, ampak predvsem zato, ker želi biti vlada v tem pogledu normalna evropska, ker ji je tuj kulturni boj in ga tudi ne sprejema. »Cerkev« se oglaš ob nekaterih ključnih družbenih vprašanjih kot povsod po svetu in ni mogoče dobiti vtisa, da imajo njena javno izražena mnenja pri njej izjemni vpliv.

Vreščanje o naraščanju vpliva Cerkve, klerikalizaciji sodobne Slovenije, dejansko nima realne osnove. Je predvsem posledica pripadnikov nekdanjih političnih sil, ki iščejo vsako bilko za mobilizacijo svojih nekdanjih pristašev, ki jih je strah normalizacije, modernizacije Slovenije. Je tudi izraz njihove nemoči, da bi predstavili svoje videnje slovenskega gospodarskega in družbenega razvoja. Zato se zatekajo v pretekle oblike in vsebine političnega boja na Slovenskem.

Resnici na ljubo pa je treba zapisati, da je takih reakcij delno kriva tudi Cerkev, ki bi se morala v primerih njenega nujnega javnega izjasnjevanja bolj opirati na katoliška laična združenja. Njihova prepočasna reagiranja, tudi molk, so posledica preteklosti, tudi nezaupanja, predvsem pa strah katoličanov pred javnim zastopanjem svojega prepričanja. V tem pogledu so slovenski laični katoličani še zelo »neosvobojeni«, predvsem pa imajo tako v Kocbeku kot nekaterih njemu podobnih napačni vzor. Raje javno kritizirajo »svoje«, kot pa da bi se trudili spreminjati nezdrave razmere v sodobni slovenski družbi.

Stane Granda

Živimo za vesoljno Slovenijo

Na prvo avgustovsko nedeljo smo se pod vodstvom Rafaelove družbe na Svetih Višarjah spet zbrali romarji treh Slovenij.

Slovenci iz domovine, zamejstva in zdomstva smo že osemnajstič po vrsti poromali k višarski Kraljici Evrope, da se ji zahvalimo in priporočimo za njeno varstvo, ki smo ga deležni v vsej svoji zgodovini. Kot vedno so tisti najbolj »spočiti« proti vrhu krenili peš in med potjo premišljevali skrivnosti križevega pota. Ostali pa smo se podali na vrh z gondolo. Ob 10.30 je vse navzoče pred Domom srečal dr. Lamberta Erlicha v imenu Urada vlade RS za zamejce po svetu pozdravil državni sekretar Zorko Pelikan. Sledilo je predavanje dr. Kajetana Gantarja z naslovom »Mejnik, ki narodov ne ločuje, temveč jih združuje«. Njegovo predavanje si lahko preberete v Naši luči na straneh 12-13. Ko so višarski zvonovi oznanili 12. uro, smo začeli s slovesno mašo, ki jo je ob somaševanju izseljenskih duhovnikov vodil novi murskosoboški škof dr. Marjan Turnšek. Romarjem, ki so popolnoma napolnili svetišče, je med drugim povedal: »Danes si je Jezus izbral tri Slovenije, ki pravzaprav predstavljajo eno celoto: domovinsko, zamejsko in izseljensko. Izbral si je tudi čas in to čas praznika svoje spremenitve na gori, da nas je semkaj pripeljal. Na visoki gori pri višarski Mariji je tudi za nas kraj samotnega srečanja z Gospodom, kraj zaupnega pogovora z njim ter kraj razodevanja njegove bližine in navzočnosti tudi sredi našega življenja ... Lahko bi rek-

li, da predstavljamo 'vesoljno Slovenijo', katoliško Slovenijo. Prav je, da se veselimo dejstva in se hkrati tukaj pri Mariji zahvalimo Bogu, da je krščanstvo učlovečeno, da je inkarnirano tudi na slovenski način, da sije s slovenskih obrazov na slovenski način, ne glede kam nas je zanesla živ-

Svetišče je bilo premajhno za vse romarje treh Slovenij.

ljenjska pot in zakaj; nekatere prostovoljno, druge pod prisilo. Da ima krščanstvo po nas slovenski obraz, dragi bratje in sestre, je velik božji dar, a je tudi naloga, naloga, da postane po nas krščanstvo dar za vse, ki jih srečujemo, doma in po svetu. Še posebej pa tukaj v Evropi, ki se, če se že mora, žal, tako sramežljivo spominja svojih krščanskih korenin, brez katerih je, take, kakršna je, sploh ne bi bilo. Mi se jih ne sramujemo, zato smo tukaj, na koreninah slovenstva in krščanstva.«

Po sveti maši sta pred cerkvijo nastopila združena pevska zbora iz župnij Prevalje in Ravne na Koroškem. Pod vodstvom zborovodje Jožka Kerta sta izvedla kantato Matije Tomca: Marija - Slovencev kraljica ob sodelovanju več solistov. Za konec sta zbranim romarjem spregovorila še poslanec Nove Slovenije in predsednik odbora DZ za zadeve EZ Anton Kokalj ter koordinator izseljenske pastore msgr. Janez Pucelj.

Ljubo Bekš

Predavatelj dr. Kajetan Gantar

Romanja treh Slovenij so se udeležili tudi visoki gostje iz domovine.

Mejnik, ki narodov ne ločuje, temveč jih združuje

*Predavanje akademika dr. Kajetana
Gantarja na romanju treh Slovenij na
Svete Višarje*

Pred skoraj sto leti je v Celovcu izšla knjižica z naslovom Svete Višarje, prvi opis višarske božje poti v slovenščini. Avtor se je podpisal kot *Marijin častilec, duhovnik krške škofije. *Čeprav je dobro poznal zgodovinske, umetnostne in zemljepisne podrobnosti, je knjigo napisal brez učenega balasta, pa z veliko mero čustvenih doživetij. To čutimo že ob prvih stavkih:

“Tam, kjer se Italije dotikajo avstrijske kronovine - Koroška, Primorska in malodane tudi Kranjska - tam na Koroškem, kjer je jezikovna meja Nemcev, Lahov in Slovencev, stoji skoraj tisoč metrov nad Kanalsko dolino na golem vrhu romarska cerkev Sv. Višarje ... Sv. Višarje! Bile ste prijetne sanje mojih otroških dni in ostale ste hrepenenje mojih moških let. K vam je plaval moj duh, ko si je slikal svojo bodočnost, k vam se obrača še sedaj, kolikorkrat potrebuje sveta in pomoči ...”

Še posebej čustveno obarvan je zaključek, kjer avtor primerja Višarje s svetopisemskimi gorami:

Višarje naj ti bodo gora Morija, kjer je Abraham Bogu daroval svojega sina Izaka!

Naj ti bodo gora Sinaj, da ti bodo božje zapovedi s plamtečimi črkami zapisane v srcu!*

*Slovesno bogoslužje je vodil murskosoboški škof
dr. Marjan Turnšek.*

Naj ti bodo gora Karmel, kjer ti nikoli ne potemni oblačilo posvečujoče milosti!*

Naj ti bodo gora Kalvarija, kjer v trpljenju umreš vsemu grehu!*

Naj ti bodo Oljska gora, kjer se čez višarske višave povzpneš v nebeške višave! *

Anonimni Marijin častilec, ki je kot svoj prvenec objavil to knjigo, ni bil nihče drug kot Lambert Ehrlich, po rodu iz zavedne in verne slovenske družine v Žabnicah pod Višarjami, iz katere je izšlo več duhovnikov in redovnic. Pozneje je postal profesor na Teološki fakulteti, preučevalec in poznavalec vseh verstev sveta, ki je objavljaj razprave v uglednih mednarodnih revijah v štirih svetovnih jezikih. Skratka, svetovljan v žlahtnem pomenu besede, obenem pa svetniški duhovnik, ki je svoje imetje in plačo razdajal revežem, zlasti revnim študentom.

Ob vsem svetovljanstvu pa je bil goreč domoljub, ki je svoje znanje in energije posvečal obrambi slovenske zemlje in njenih tisočletnih duhovnih izročil. Njegovo domoljubje je zlasti prišlo do izraza po prvi svetovni vojni, ko je kot ekspert sodeloval na pariški mirovni konferenci. Ob plebiscitu ni omahoval, ampak je kot malokateri koroški duhovnik rotil rojake, naj glasujejo za Jugoslavijo. Nanje je naslovil Opomin, tako pretresljiv in prepričljiv, da sta si z bratom Martinom, tudi duhovnikom, nakopala veliko zamer. V Opominu je rojake nagovarjal: Proč od Nemcev, ločimo se za vse večne čase!

Nemcev kot ljudi sicer ni sovražil. V svoji knjižici ne more prehvaliti neke Tirolke, ki je šestnajstkrat poromala na Višarje. Čutil pa je patološki odpor do nemštva in pangermanskih idej. Pisal je o “germanski brutalnosti, ki izvaja germanizacijo po receptu starih barbarskih Asircev”, pa o “prusovsko-germanskem nestvoru, ki se mu vdinja 80-milijonska nemška masa” in podobno.

Žal so bila Ehrlichova prizadevanja ob plebiscitu zaman. Koroški rojaki so izgubili enkratno zgodovinsko priložnost in svetovne sile so po plebiscitu na Karavankah zarezale bolečo mejo v slovensko narodno telo.

Ne bom podrobno opisoval vseh razočaranj, ki jih je Ehrlichu prinesla Kraljevina Jugoslavija, od katere je toliko pričakoval in v katero je vložil toliko svojih energij. Pa vendar je - kljub razočaranjem - v najtežjih trenutkih vztrajal v lojalnosti do Jugoslavije. Po izbruhu vojne aprila 1941 je odšel v Nikšić, kjer je zaman poskušal, da

Romarji so z zanimanjem prisluhnili predavanju.

bi vstopil v vladno vojaško letalo. Od tam se je mukoma prebil do Boke Kotorske, da bi se s kovčkom dragocenih dokumentov vkrcal na podmornico in s kraljevo vlado odšel v begunstvo, kjer bi se boril za popravo krivičnih meja. Pa se mu tudi to ni posrečilo.

Razočaran se je vrnil v Ljubljano, ki so jo medtem okupirali Italijani. Lojalnost do Jugoslavije je izrazil tudi v spomenici, ki jo je 1. aprila 1942 izročil italijanskim oblastem. V njej je zapisal: O popolni podreditvi Jugoslavije še ne more biti govora, ker je državna oblast kraljevine Jugoslavije od mnogih držav še pravno priznana. Vsekakor bo pri mirovnih pogajanjih jugoslovanska vlada, ki se javlja iz Londona, še nastopila kot sopogodbena.

Kdor je doživel okupacijo (in jaz sem jo), ta ve, kako nevarna je bila takrat samo omemba jugoslovanske begunske vlade v Londonu. Ehrlich je imel pogum, da se je pod takšno izjavo javno podpisal!

Vendar je Ehrlich lojalnost do Jugoslavije kazal samo pred okupatorjem. Sam pri sebi je nad Jugoslavijo že davno zdvomil in s somišljeniki iskal druge rešitve. Kmalu po začetku okupacije je začel naše politike nagovarjati, naj se v Ljubljani osnuje ilegalna slovenska vlada, a je naletel na gluha ušesa. Zato je sam sestavil program z naslovom Slovenski problem, v katerem je poudaril dveje:

1. Za slovenski problem ni druge rešitve kot popolna suverenost.
2. Da bi taka majhna suverena slovenska država mogla varno obstajati, se mora povezati s skupino

drugih srednjeevropskih držav v veliko in močno državno zvezo.

S tem se je oddaljil od večine naših konservativnih politikov, ki so se še naprej oklepali Jugoslavije kot edine rešilne bilke. Seveda tudi od OF, ki se Jugoslavije ni oklepala iz domoljubja, ampak ker je v njej videla idealen okvir za dosego svojih revolucionarnih načrtov.

Za uresničenje svojih idej je s somišljeniki med okupacijo že leta 1941 začel izdajati ilegalno glasilo Slovenija in Evropa.

Seveda je to pomenilo dokončen prelom z idejo jugoslovanstva.

S tem je po eni strani povsem prelomil s konservativnimi politiki, tako s tistimi doma kot tistimi pri londonski begunski vladi, ki so v svoji inerciji še vedno prisegali na Jugoslavijo. Kot znano, so begunski politiki (Franc Snoj, Izidor Cankar) v svojem jugoslovanstvu nazadnje klonili in pristali na sramotni sporazum Tito-Šubašič.

Podobno so tudi domači politiki še naprej prisegali na Jugoslavijo. Kar nas danes npr. v proglasu t. i. taborske vlade (3. maja 1945) najbolj moti, so izrazi vdanosti jugoslovanskemu kralju.

Tako je Ehrlich s svojo idejo slovenske države v okviru srednjeevropske državne zveze ostajal čedalje bolj osamljen, sledil mu je samo še krog njegovih zvestih "stražarjev".

Se nadaljuje

Ali bi nas bilo lahko več?

13. tabor Slovencev po svetu

V organizaciji Izseljenskega društva Slovenija v svetu je 13. tabor Slovencev po svetu potekal 8. julija v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu pri Ljubljani. Na taboru se običajno obravnavajo teme, ki so lastne slovenskemu narodu in tudi poiščejo ali nakažejo možne rešitve zanje. Zato je tabor uvrščen na začetek poletnih dni, ko se veliko rojakov odloči za obisk Slovenije. "Ali bi nas bilo lahko več?" je bila zvezda vodnica letošnjega tabora. Nizka rodnost oziroma izumiranje narodnega telesa je vprašanje, ki se zadnje čase vedno bolj pogosto pojavlja v javnosti.

V tem smislu je že ljubljanski nadškof metropolit Alojz Uran vpletel v mašno pridigo ljubezen do življenja, ki se v cerkvenih dejavnostih poudarja na več načinov, kot so to Anin sklad za pomoč družinam z več otroki, tečaji za pripravo na zakon itd. Pozval je družbo in predvsem medije, naj ne predstavljajo življenja kot tragedije, da se na tak svet ne spleča rojevati otrok.

Na poti v dvorano je bila v preddverju na ogled razstava del Ivana Korošca, ki se je javnosti prvič predstavil kot slikar.

Po uvodnem pozdravu predsednika SVS Boštjana Kocmurja, pozdravih državnih predstavnikov in prijateljev po svetu, se je razvila okrogla miza. Sodelovali so: dr. Branko Zorn, ga. Maca Maček, dr. Marko Kremžar in Tomaž Merše. Program je vodil časnikar Bogomir Štefanič ml.

Udeleženci 13. tabora društva SVS

Predavatelji na taboru SVS

Dr. Branko Zorn je z izkušnjami in podatki iz francoskega (Francija ima med državami EZ najvišji navedeni prirastek) in slovenskega okolja predstavil svoje spoznanje, da je bistvena postavka za zvišanje rodnosti obvezno posvetovanje žena, ki se prijavijo k splavu, pri socialni delavki. Predstavil je številke, po katerih je bil razviden uspeh tega svetovanja v zadnjih letih na ljubljanski Ginekološki kliniki.

Maca Maček je socialna delavka na isti kliniki. Tudi ona je poudarila, koliko večji bi bili uspehi, če bi po vsej Sloveniji izvajali zakonski predpis o zagotavljanju svetovanja pred splavom.

Dr. Marko Kremžar iz Argentine je svoj prispevek predstavil iz dveh vidikov: iz ekonomsko-finančnega, v katerem je sam strokovnjak in iz izseljenskega z repatriacijo rojakov.

Tomaž Merše je predsednik Družinske pobude, društva za družini naklonjeno družbo. Svojim besedam je dal naslov Kdo bi lahko naredil še več? Katoliški Cerkev je priznal najvišje mesto pri iskanju zdravih rešitev, kljub temu pa omenil še nekaj možnosti, kjer bi se dalo še kaj narediti.

Kulturni del dneva so izvedli pevci družine Zemljič ter dijaki RASTI 35 iz Argentine. Dijaki so tudi prepevali med mašo.

Ker je časa za osebni pogovor vedno premalo, se je mnogo obiskovalcev odločilo, da ostanejo še pri kosilu v zavodu in tako podaljšajo prijateljsko vzdušje, ki je ves dan plavalo nad prireditvijo.

Iz pisarne SVS

Gregor Batagelj

Finančni ministri Evropske zveze so 11. julija v Bruslju prižgali dokončno zeleno luč za uvedbo evra v Sloveniji s 1. januarjem 2007. Sprejeli so pravne podlage za takšen korak ter določili končno menjalno razmerje med slovenskim tolarjem in evrom. To bo enako kot dosedanja centralni tečaj in bo znašalo 239,6 tolarja za evro. Slovenija je ponosno pozdravila odločitev finančnih ministrov petindvajsetrice.

Večina državljanov Evropske zveze počitnice najraje preživlja doma, na dopust pa se največkrat odpravijo z osebnim avtomobilom, kaže raziskava Evropskega statističnega urada Eurostat. Slovenci pa raje počitnikujejo v tujini - kar 73 odstotkov Slovencev se odloči za počitnice v tujini, tja pa se kot ostali Evropejci večina (82 odstotkov) odpravi z avtomobilom.

Do 7. septembra je odprt novi razpis za službe uradnikov iz novih članic v evropskih ustanovah. Prijava pa je mogoča na strani evropske službe za izbor kadrov EPSO. Skupaj je za državljane novih članic EZ na voljo 1.520 mest, za slovenske državljane pa jih je predvidenih 110. Od tega je 70 mest razpisanih za pomočnike (tajniška dela), pri čemer je pogoj srednješolska diploma s triletnimi izkušnjami, kandidati brez izkušenj pa potrebujejo diplomu na višji stopnji. Preostalih 40 mest pa je uradniških; gre za tako imenovane administratorje na širih področjih (evropska javna uprava, pravo, ekonomija, mikroekonomija). Kandidati bodo morali opraviti trifazne sprejemne izpite.

V prostorih nekdanjega bogoslovja mariborske nadškofije na Vrbanski cesti je od 1. septembra letos odprt dijaški dom za dekleta in fante, ki obiskujejo Škofijsko gimnazijo Antona Martina Slomška ter druge dijakinje in dijake. Od 1. oktobra naprej pa bo odprt tudi študentski dom. Predvidoma bo prostora za 20 študentk in 26 študentov.

V začetku septembra smo v Sloveniji začeli izdajati nove potne liste z vgrajenim čipom z zapisanim biometričnim podatkom o podobi obraza. Državljanom veljavnih potnih listov ne bo treba zamenjati z novim, saj bodo njihovi potni listi ostali v veljavi do izteka roka veljavnosti.

Na Kredarici ob kapelici Marije Snežne so odkrili spominsko ploščo hrvaškemu kardinalu Alojziju Stepincu ob 70. obletnici njegovega vzpona na Triglav. S postavitvijo plošče pa se nekateri ne strinjajo, kot na primer v Planinski zvezi Slovenije, češ da kakršnakoli spominska znamenja v gore ne sodijo. Kljub temu je plošča nameščena na sakralni objekt, ki ni v lasti zveze.

Letna stopnja inflacije je junija v primerjavi z majem tako v evroobmočju kot tudi v celotni Evropski zvezi ostala nespremenjena - v evroobmočju je znašala 2,5 odstotka, v EZ25 pa 2,4 odstotka. V Sloveniji je bila junija letna stopnja inflacije 3-odstotna.

S proslavo ob stoletnici karavanškega železniškega predora so na Jesenicah začeli praznovanje ob stoletnici bohinjske železniške proge. Proga, ki je pred sto leti povezala Srednjo Evropo z Jadranskim morjem, se začena s 7976 metrov dolgim karavanškim predorom, ki povezuje Slovenijo in Avstrijo ter karavanško progo do Beljaka in Celovca z bohinjsko progo do Gorice in Trsta.

Rezultati vseevropske javnomnenjske raziskave Eurobarometer so pokazali, da so Slovenci med vsemi državljani Evropske zveze najbolj navdušeni nad nadaljnjo širitvijo sedanje petindvajsetrice. Nadaljnjo širitev povezave namreč podpira kar 73 odstotkov Slovencev, medtem ko je povprečje v zvezi 45 odstotkov. V raziskavi je 60 odstotkov Slovencev pozitivno ocenilo podobo petindvajsetrice, to pa je najvišji delež med novinkami v povezavi. Prav tako večina Slovencev zaupa zvezi.

Skupinski posnetek z izleta pevcev »Marija Pomagaj« in gostov iz Gradca na Ptujju pred odhodom iz domovine.

LONDON

V Londonu smo imeli, zlasti v mesecu juliju, vroče poletje. Dnevna temperatura se je povzpela celo na 37 stopinj Celzija, kar je bilo za dve stopinji več kot leta 1911.

V začetku junija je bilo pri nas na štiri dnevnem obisku deset duhovnikov idrijske dekanije s svojim dekanom Ivanom Blažičem. Konec julija pa smo prav tako imeli veselje in zadovoljstvo, ko so v Našem domu od 29. julija do 2. avgusta bivali trije duhovniki in teolog iz koprskih in novomeške škofije, ko so se vračali s potovanja po Škotskem.

Za študij angleščine je bilo tudi v letošnjem poletju v Našem domu kar lepo število mladih, ki so pridno obiskovali jezikovne tečaje na Oxford Streetu.

Z rednimi mašami v kapeli Doma za slovenske rojake iz Londona in okolice pričenjamo po kratkem presledku v mesecih julij in avgust zopet na drugo nedeljo v septembru (10. septembra 2006) ob 5. uri popoldne. Lepo vabljeni!

FILIP VIDMAR iz Bedforda – osemdesetletnik

Ni dolgo, kar je naš Filip, zvesti in zavedni ter prizadevni član naše slovenske skupnosti v Bedfordu, praznoval svoj osemdeseti rojstni dan. Prav je, da ob njegovem častljivem jubileju predstavimo bral-

cem »Naše luči« za našo skupnost v Veliki Britaniji tako pomembnega rojaka.

Filip se je rodil v številni družini dvanajstih otrok 24. aprila 1926 na Kolku v župniji Otlica nad Ajdovščino. Kot sin poštene slovenske in globoko verne katoliške družine se je tudi Filip, komaj 18-letni mladenič, po zgledu številnih vernih primorskih fantov pridružil protikomunističnemu odporu in avgusta 1944 odšel k slovenskim domobrancem.

Ob koncu vojne je preko begunskih taborišč v Italiji in Nemčiji januarja 1948 srečno prispel v Veliko Britanijo. Najprej je bil zaposlen pri nekem kmetu na Škotskem. Tam je delal do avgusta 1953, nato se je preselil v Anglijo, kjer je dobil zaposlitev pri kovinarskem podjetju v mestu Bedford – 80 km SZ od Londona. V kleparski stroki je delal celih 20 let. Nadaljnjih 15 let je bil zaposlen v avtomobilski industriji pri podjetju »Vauxhall Motors«, prav tako v Bedfordu. Zadnja štiri leta pred upokojitvijo pa je delal kot železostrugar pri kovinarskem podjetju Saw Service. Vsega skupaj ima naš Filip za seboj kar 44 let delovne dobe v Veliki Britaniji.

Za življenje si je izbral samski stan, čeprav je imel kar nekaj priložnosti, da bi se lahko poročil. Morda pa ni našel sebi primerne življenjske družice, ker je imel življenje v zakonu za zelo resno stvar? Če bi se poročil, smo prepričani, da bi bil zelo dober mož in oče svoji družini. To lahko sklepamo iz dejstva, da si je Filip med prvimi slovenskimi rojaki, ki so prišli po vojni vihri na britanski otok, kupil hišo in si ustvaril svoj topel, urejen in gostoljuben dom. Tudi ljubezen do otrok, ki jo je zlasti izkazoval svojim številnim nečakom in nečakinjam tukaj v Angliji in v Sloveniji, kot tudi ljubezen teh do strica Filipa, dokazujeta omenjena trditev.

Toda božja volja je bila drugačna in Filip je ostal neporočen. Morda se je tudi zato lažje posvetil skupnosti. Spada k najzvestejšim in najbolj delovnim ter dejavnim članom naše katoliške slovenske skupnosti v Bedfordu in Veliki Britaniji. Rad pomaga našemu centru in posebno Našemu domu v Londonu in je velik dobrotnik slovenske katoliške misije. Prav gotovo je njegov zgled zavzetosti za življenje Cerkve in slovenske katoliške skupnosti pripomogel, da se je njegov nečak Bogdan Vidmar odločil za

Filip Vidmar osemdesetletnik sredi svojih domačih

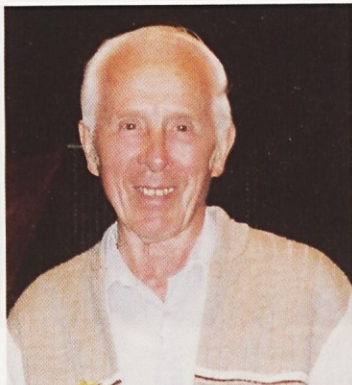
duhovniški poklic, nečakinja Mihaela Vidmar, strokovno usposobljena medicinka, pa za redovno življenje v družbi slovenskih šolskih sester.

Pred petnajstimi leti, ko je Filip dopolnil petinšestdeset let, se je po britanskem zakonu moral upokojiti. Namesto da bi mirno užival zasluženi pokoj, je sprejel odgovorno dolžnost v skupnosti. Zaradi številnih zaslug za našo skupnost v Veliki Britaniji, ne nazadnje tudi zaradi njegove velike zavzetosti za prirejanje slovenskih dnevo v Bedfordu, je Filipa Vidmarja slovenska katoliška skupnost pred štirinajstimi leti izvolila za predsednika župnijskega pastoralnega sveta slovenske katoliške misije v Združenem kraljestvu. To dolžnost je Filip s pomočjo svoje sestre Gabrijele, ki je tajnica župnijskega sveta misije, lepo in vestno opravljal skozi vsa ta leta, čeprav se mu je zdravje v zadnjih petih letih precej poslabšalo, saj je prestal kar štiri velike operacije. Kadar koli ga povprašamo po zdravju, ni nikoli črnogled, ampak vedno poln upanja odgovarja, da z božjo pomočjo kar gre in da še ni prehudo.

Slovenska skupnost, ŽPS in slovenska katoliška misija v Veliki Britaniji našemu dobremu Filipu iskreno in pristrčno čestitajo k osemdesetletnici in kličejo božjega blagoslova za zdravje, srečo in osebno zadovoljstvo.

Dragi Filip, dobri Bog naj Vas bogato nagradi in neprestano blagoslavlja za Vašo veliko ljubezen do Cerkve, do naše slovenske skupnosti na tem otoku, do našega naroda - do slovenskih ljudi! Naše molitve Vas bodo spremljale vedno in povsod.

S. C.

*Pokojni Stanko Štefančič,
1924-2006*

V večnost je odšel STANKO ŠTEFANČIČ iz Coventryja

Naš dobri Stanko se je rodil na Colu nad Ajdovščino 24. oktobra 1924. V večnost pa je odšel 5. junija 2006 v Coventryju, tukaj v Angliji.

V Štefančičevi družini na Colu je bilo sedem otrok: pet fantov in dve dekleti. Stanka so poslali učiti v mizarstvo. Star komaj 20 let se je pridružil primorskim domobrancem. Ob koncu vojne pa se je z ostalimi umaknil v Italijo, kjer je v Neaplju dobil zaposlitev pri angleški vojski. Leta 1947 je preko Nemčije prispel v Anglijo. Sprva je delal nekaj let v rudniku, nato pa se je zaposlil v tekstilni tovarni.

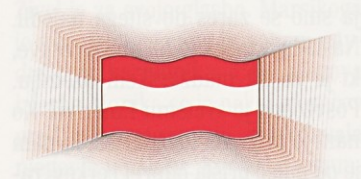
Kmalu se je poročil z Lino (Anderlino) iz Gorice in si z njo ustvaril dom. Imela sta dve hčerki: Rosano in Margaret. Žena Lina (ang. Lena) mu je že leta 1974 umrla. Ostal je nekaj časa sam z otrokoma, dokler ni našel primerne družice v osebi verne katoličanke Brende, se z njo poročil in živel v srečnem zakonu vse do svojega odhoda v večnost. Od Stanka smo se poslovili v torek, 13. junija, z mašo v cerkvi Svete družine v Coventryju in ga

pospremili na bližnje pokopališče - St Paul Cemetery.

Za seboj zapušča ženo Brendo, dve hčerki in vnuka ter vnujino.

Naj dobri Bog da našemu nepozabnemu Stanku zaslužno plačilo v nebesih, saj je v življenju bil zvest Bogu, Cerkvi in svojemu narodu.

Janez Prevc

A V S T R I J A

DUNAJ

Mesec maj je v naši slovenski skupnosti minil brez posebnih dogodkov. Majniške pobožnosti v tem smislu, kot je doma po župnijah, ni mogoče imeti, saj se Slovenci zbiramo k bogoslužju samo ob nedeljah in večjih praznikih. Tako smo ob nedeljah in na vnebohod imeli po maši pete lavretanske litanije z odpevi in pripadajoče molitve.

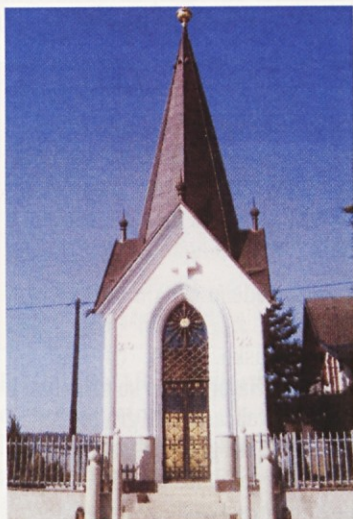
Ker se pripravljamo na romanje v Čenstohovo in druge romarske kraje na Poljskem, smo imeli v našem Pastoralnem centru 11. maja informativni večer. Kako bo romanje potekalo, bomo poročali v naslednji Naši luči.

Zadnjo nedeljo v maju smo združili romanje z izletom na južno Gradiščansko. Naš cilj je bil Güssing. Najprej smo se pripeljali k vznožju veličastnega gradu. Nekaj nas je šlo na grad peš, drugi so se peljali z gondolo. Ogledali smo si bogato razstavo in grajsko kapelo; spretnejši smo šli po 142 stopnicah na vrh grajskega stolpa. Ob 12. uri smo imeli mašo v župnijski cerkvi,

ki jo upravljajo frančiškani in je posvečena obiskanju Device Marije. Po maši nam je frančiškanski brat razložil zgodovino in pomen te romarske cerkve. Nato smo se odpeljali že zelo lačni na kosilo in tu je bilo prijetno presenečenje, ker smo bili postreženi v restavraciji Vukovics čisto po domače, brez običajnega naročila po jedilnem listu. Za zelo malo denarja smo se zares do siteda najedli. Naslednja točka je bil obisk cerkve, ki je že na madžarskem ozemlju. Posvečena je svetemu Emeriku. Ko nam je prijazna mežnarica, ki nam je od daleč prišla odpret cerkev, razložila zanimivo zgodovino, smo tu imeli šmarnično pobožnost s petimi litanijami. Naš nedeljski izlet smo zaključili v prijetni pivnici »Heurigen« sredi vinogradov na prijaznem hribčku in se ob 21. uri dobre volje vrnili na Dunaj.

GRADEC

Slovenci v avstrijskem Gradcu smo zelo ponosni na dogodke, ki so se odvijali v maju. Zdomci se posebno

Kapelica, ki sta jo iz hvaležnosti za ozdravitev postavila Nada in Edi Harnik blizu svojega doma.

Slovenske šmarnice v Avstriji

radi spominjamo majniških pobožnosti – šmarnic, ki jih imamo v prelepem spominu še iz otroških let. Prav sredi tega lepega meseca nas je pevce zakladne kapele in goste iz Gradca naš pater Martin Vidovič popeljal na izlet v domovino. Po 28 letih službovanja v cerkvi Marije Pomagaj je to verjetno njegovo zadnje darilo nam Slovincem v Gradcu. Zagotovili smo mu, da ga bomo, kjer koli se bo nadaljevala njegova božja služba, z veseljem obiskali tudi maja prihodnjega leta. Pot po domovini smo pričeli najprej z obiskom pokopališča na Ptuj, kjer počiva naš pater Janez Žnidar. Daritev smo opravili v pokopališki kapeli. Ob grobu smo se spomnili prelepih let, ki smo jih preživeli skupaj. Pater Janez je bil čudovit duhovnik, velik človek, z izjemnim čutom za sočloveka in ljudi v stiski ter priljubljen spovednik. Zatem smo si ogledali znameniti minoritski samostan sv. Petra in Pavla in njegovo novo rekonstruirano cerkev na Ptuj. Posebno nas je prevzela lepota cerkve in bogata knjižnica z redkimi in dragocenimi primerki (npr. »Gutenbergova biblija«). Sledilo je izbrano kosilo s slovenskimi dobrotami na kmečkem turizmu »PRI OMI« v Novi vasi pri Ptuj. Oma in vnukinja Janja sta se izjemno potrudili za naše zadovoljstvo. Hvala jima za to. Skupinski posnetek z veselimi

obrazi je nastal po kosilu. Kot zadovoljne ovčke smo se zbrali okrog svojega pastirja patra Martina. Boleče smo začutili praznino, ki nas čaka z njegovim odhodom. Izlet smo lepo zaključili s šmarnicami pri vaški kapeli, kjer smo se pristrčno pozdravili s prisotnimi domačini.

Majska tradicija je tudi, da se vsako leto zberemo Slovenci pri majhni kapelici v Avstriji, ki sta jo iz hvaležnosti za ozdravitev postavila Nada in Edi Harnik blizu svoje počitniške hišice v Schweinzu. Tudi letos smo se radi odzvali prijaznemu povabilu. Ob lepem številu prisotnih smo doživeli prave slovenske šmarnice v Avstriji. Vodil jih je gvardijan pater Jože Lampret.

Ivanka Koletnik

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

HEPPENEERT

5. junij – slovensko romanje

Kot vsako leto smo se na binkoštni ponedeljek s svojimi avtomobili Slovenci iz belgijskega Limburga podali na letno romanje v bližnjo romarsko cerkev v Heppeneert

blizu nizozemske meje. Zaradi dopoldanske zasedenosti cerkve smo imeli mašo ob 13. uri. Cerkev je bila dodobra napolnjena. Lepemu slovenskemu ljudskemu petju ob podpori nekaterih članov zbora Slomšek so radi prisluhnili tudi drugi romarji, ki so ostali kar pri celotni sveti maši, ki je bila dvojezična. Po maši so možje štiriglasno zapeli lavretanske litanije. Po nepogrešljivi pesmi »Marija, skozi življenje« smo se po krajšem prijateljskem pogovoru pred cerkvijo odpeljali v Eisdenu v dvoranico slovenske katoliške misije. Tukaj je Društvo Slomšek pripravilo zelo lepo **praznovanje očetovskega in materinskega dneva**. Zbralo se je kar 60 ljudi, kolikor še premore sprejeti tale prostor.

GENK

Slovenski piknik

Opravičujem se Društvu Naš dom, ker sem v zadnji številki NL napačno napovedal datum piknika, ki je bil v resnici 25. junija – torej kakor vsako leto zadnjo nedeljo v juniju. Postrežba je bila kakor vsako leto odlična, udeležba tudi zadovoljiva, glasba kar iz aparatov na odru. Nekaj posebnega pa je le bilo tokrat. Mislim, da je kar sedem članov Društva Slomšek iz Eisdna pridno pomagalo pri pripravi jedil in postrežbi, kar se prejšnja leta ni dogajalo. Društvo Slomšek upravičeno upa, da se bodo člani Društva Naš dom iz Genka v prihodnje vsaj udeleževali, morda pa tudi celo pomagali pri izvedbi »Slomškovih« prireditve.

EISDEN

Slovenski dan

Slovensko društvo Slomšek vas že zdaj vabi, da si rezervirate čas za

ta prijeten tradicionalni dogodek v Eisdnu. Podrobnosti in spored bo objavljen v oktobrski številki Naše luči.

In memoriam

Pokojni Slavko Sterman

+SLAVKO STERMAN

*14. decembra 1926 v Šmartnem pri Litiji, +5. junija 2006 v Heerlenu, soprog ge. NETTY PASMANS

Slavko je bil rojen 14. decembra 1926 v Šmartnem pri Litiji. Imel je tri leta, ko je s svojimi starši in sestro prišel v Limburg na Nizozemskem. Tam je bila rojena tudi njegova mlajša sestra Tiny, za katero je kot oče skrbel vse življenje.

Glasba je bila njegovo življenje. Ko je bil star štiri leta, je že dobil prvo harmoniko. S pomočjo te zveste prijateljice je do dneva pred operacijo izvajal svoje priljubljene stare slovenske melodije.

Svojo soprogo Netty je srečal v plavalnem društvu Hitjesvijver. Bila mu je podpora in zaupanje, draga prijateljska duša skozi 56 let skupnega življenja v zakonu. Brez nje tudi njegova glasba ne bi bila takšna, kot je bila ob njej. Kdo se ga ne spomni iz glasbenega sestava »White stars – Bele zvezde«,

pozneje pa »Die lustige Dorfmusikanten«. Slovence iz Limburga je naučil tradicionalnih plesov iz rojstnih krajev. Svoj pevskega talent je v polnosti živel v slovenskem pevskega zboru Zvon. Njegov največji ponos pa je bila njegova harmonika »frajtonarca«. Bil je umetnik brez primere doslej in tudi v prihodnje.

Živel je za svojo glasbo. Marsikoga je s svojim igranjem in petjem navdušil za harmoniko. Celo njegova hčerka Monika se je nekaj mesecev pred njegovo smrtjo udeleževala njegovih učnih ur. Ker je bil vrhunski mojster, je bil kot učitelj pogosto zahteven in strog. S svojo družino in svojo glasbo je imel še veliko želja in načrtov, toda neozdravljiva bolezen je vse to prekrizala. Slavko bo v naših srcih še naprej živel s svojo ljubeznijo do glasbe. Ljubi Slavko, očka, dedek in brat, za nas si bil in ostaneš nenadomestljiv in edinstven. Tako so na spominsko podobico ob njegovem pogrebu dali napisati v spomin njegovi domači.

Naša slovenska oltarna skupnost v Heerlerheideu bo zelo pogrešala dragega, nadvse prijaznega in požrtvovalnega Slavka. V zboru Zvon bomo pogrešali njegov blagovzveni tenor. Pri slovenskih mašah na Nizozemskem bo manjkal eden zelo rednih udeležencev. Ko so se v bolnišnici borili za njegovo ozdravitev, smo zanj molili pri verjetno zadnjih šmarnicah, katerih se je tudi on udeleževal skozi 75 in več let. Dolgo je skrbel, da so se zbirali kovanci za vedno sveže cvetje in sveče pri podobi Marije Pomagaj v cerkvi sv. Kornelija, v kateri so se 10. junija v zelo velikem številu od njega poslovili rojaki iz Nizozemske in Belgije. Obred je opravil prijazni domači

župnik McMahon. Slovenski duhovnik Lojze Rajk na žalost nisem mogel biti navzoč, ker sem bil odsoten zaradi ustanovitve moje rojstne škofije Novo mesto in ustoličenja dobrega prijatelja Andreja Glavana za prvega škofa. Takoj ob vesti, da je Slavko umrl, sem zanj daroval sveto mašo v Sloveniji. Domači pa so želeli prav mene, ker p. Franček, ki zdaj skrbi za to skupnost in bi bil lahko prišel, še ne pozna prijaznosti teh izrednih Slovencev na Nizozemskem.

Slavko je bil dolga leta član in tudi član upravnega odbora »Društva sveta Barbara«, ustanovljenega že leta 1926 in je leta 2001 prenehalo obstajati. Pri slovenskih velikonočnih procesijah in pri pogrebih je nosil zastavo tega društva. Pri otroškem pevskem zboru »Škrjanček« pri »Slovenski folklorni skupini Nizozemska« je bil 15 let njihov harmonikar. Vsi rojaki smo mu za vse te njegove dejavnosti iz srca hvaležni.

Slavko, nepozabna legenda vernih in domoljubnih Slovencev na Nizozemskem, molite za nas, mi bomo pa za Vas. Počivajte v miru!

*Vaš prijatelj dosedanj župnik
Lojze Rajk*

+ Franc Kandušer, r. 22. septembra 1932 pri Svetem Štefanu, od nas pa se je poslovil 29. junija 2006 v bolnišnici v Genku. Njegova vdova ga. Mieke Dhont in hči Milenka sta na spominski podobici zapisali: »Dolga je bila tvoja pot trpljenja. Večkrat si nas že skoraj zapustil, pa si nas vedno znova presenetil. Do konca si vztrajal v trdem boju z boleznijo, saj smo vsi vedeli, da bi še bil rad z nami in za to si poskušal narediti vse. Tvojih bolečin ti nismo mogli odvzeti in si nas tiho zapustil, v srcih pa pustil

Pokojni Franc Kandušer

žalost. Pogrešali bomo tvoj smeh. Za vedno boš ostal v naših srcih. Počivaj v miru, saj je tvoje trpljenje za vedno minilo. Za vedno te imamo radi.«

Pokojni Franc je bil zelo prijazen Slovenec. Bil je član in tudi odbornik društva Sveta Barbara in naročnik »Naše luči«. Ob navzočnosti številnih rojakov in domačinov Flamcev smo se od njega poslovili v cerkvi Mariaheide. Somaševala sva slovenski kaplan in flamski župnik.

+Annie Lube, vdova našega velikega rojaka +Milana Globokarja, r. 29. junija 1938 v Genku, se je po

Pokojna Annie Lube

dolgi in težki bolezni od nas poslovila 2. julija 2006.

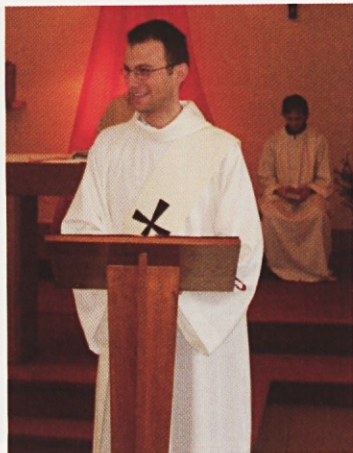
Pokojna Annie je s svojim možem Milanom, dokler sta bila skupaj, z veseljem sodelovala in je vedno rada pomagala pri slovenskih prireditvah. V naši skupnosti je bila zelo priljubljena in spoštovana. Zadnja leta je bila bolnišnica dom njenega trpljenja in upanja. Kljub neozdravljivi bolezni ni bila nikoli zagrenjena, ampak se je vsak obiskovalec od nje učil vedrine in pogumnega nošenja svojega križa. Ko sem jo obiskal v bolnišnici, me je kakor vsakega drugega nagradila s hvaležnim nepozabnim nasmehom. Vsak obisk si je zapisala in tako vodila nekakšen dnevnik prijateljev. Občudovanja vredna je bila pozornost njene hčerke Petre, ki je pri njej ostajala vsak razpoložljiv trenutek zlasti v najtežjih zadnjih tednih.

Slovo v cerkvi Mariaheide je bilo ganljivo. V žalni vežici je bil prapor »Slovenskega katoliškega pevskega in kulturnega društva Slomšek«, kateremu je bil njen pokojni mož soustanovitelj. Med mašo je zelo lepo pel slovenski zbor Slomšek. Cerkev je bila popolnoma zasedena. Slovenci in Flamci smo se želeli posloviti od prijazne in pogumne Annie. Flamski župnik je v pridigi povedal veliko lepega o pokojni. (Ker so mi rekli, da je to flamski pogreb, sem slovenski duhovnik somaševal kar od strani, kjer je bil naš pevski zbor, kar je pri mnogih rojakih izzvalo nekaj začudenja. Morda se je iz večnosti čudila tudi pokojna, ki je gotovo bila dobrosrčna in strpna veliko bolj kot marsikdo od nas, ki ji sledimo. V večnosti bomo pa tako in tako skupaj v Očetovem domu, razen če se kdo zaradi pomanjkanja krščanske ljubezni odloči, da bo ob božji sod-

bi njegovo mesto na nasprotni strani.)

Dragi bralci Naše luči! S temi prispevki se poslavljam od slovenskega misijona v Beneluksu. Naslednjič boste moje ime zasledili pod novicami iz prostranega področja župnije Essen v nemškem Porurju. Vsem dosedanjim kakor tudi svojim novim faranom želim uspešen in blagoslovljen začetek in nadaljevanje novega pastoralnega leta!

Lojze Rajk

Diakon Peter Rožič

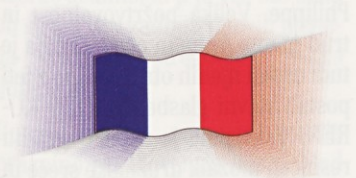
da rad pleše balet. Srečno na vseh poteh zemeljske oble, kamor te bodo poslali tvoji predstojniki in Bog s teboj!

AUMETZ

6. maja so v AUMETZU slovesno proslavili 80. obletnico slovenskega društva ATSO. Ob 10h je v župnijski cerkvi ob somaševanju dolgoletnega tamkajšnjega duhovnika Antona DEJAKA daroval zahvalno mašo J. KAMIN. Že v uvodu je lepo orisal kraje in ljudi, h katerim je kot slovenski duhovnik pristopil in z njimi več desetletij pastiroval in se z njimi družil.

Kraji, v katerih so se že kmalu po prvi svetovni vojni naselili naši rojaki, so znani po rudnikih železove rude. Ker v začetni dobi ni bilo socialnega varstva v današnji obliki, so slovenska društva imela nalogo, da ob večji katastrofi ali daljši bolezni tudi gmotno priskočijo na pomoč posamezniku ali družini, da je ta lahko preživela. Ob vsem tem pa so predvsem v zadnjih desetletjih gojili petje tako moškega kot mešanega pevskega zbora. Pozabili niso tudi na idrijsko kulturno bogastvo – klekljanje čipk. Tretja dejavnost društva pa je učenje slovenskega jezika.

Številni pevski zbori, ki so prišli na 12. srečanje slovenskih pevskih zborov, so nam lepo zapeli že pri sami maši, nato pa še pri popoldanskem koncertu. Odlični gostje z Urada za Slovence po svetu in s Slovenskega veleposlaništva, kakor tudi ostali predstavniki družbenega življenja Lorene so skupaj s predsedniki slovenskih društev s svojo navzočnostjo popestrili čudoviti dan. Župan mesta Aumetz, ki je pobrateno z Idrijo, se je vsem zahvalil za človeški in kulturni doprinos mestu. Pri večerji se je skupaj z gosti

F R A N C I J A

PARIZ

29. aprila je bil v diakona posvečen Peter ROŽIČ iz Slovenj Gradca. Po maturi se je odločil za duhovniški poklic in z dvajsetim letom vstopil k jezuitom. Po končani filozofiji je opravljal pastoralno prakso v Ljubljani, kjer je pomagal pri ustanovitvi jezuitske službe za begunce. Posvečal se je službi ubogim v centrih za tujce in v azilnem domu. Leta 2003 je prišel v Pariz v Centre Sevres, da zaključi študij teologije. Skupaj z desetimi sobraty iz različnih delov sveta je bil po rokah škofa Jacquesa Davida posvečen v diakona. Za diakonsko geslo si je izbral »Ostanite v moji ljubezni«. V naslednjih letih naj bi nadaljeval študij filozofije. Da Peter rad poje in da ima lep glas, tega smo bili priče pri vseh obiskih nedeljskih maš v Chatillonu, ki jih je obogatil s svojim sodelovanjem, za vse pa je verjetno velika novost

Dan priprave vlaka bolnikov za Lour

zbralo čez 500 ljudi v polivalentni dvorani. Še na mnoga leta!

HADSTERDICK

15. junija, na telovo, so se mladi obiskovalci župnije Stuttgart pod vodstvom duhovnika Zvoneta Štrublja in kaplana Igorja ustavili v obmejnem mestu in tam darovali evharistično daritev z našimi slovenskimi rojaki v Loreni.

THICOURT

Kot vsako leto se je tudi letos, 24. junija, v mlinu zbralo 29 sodelavcev živega rožnega venca iz Nancyja. Tam so pripravili vse potrebno za romanje bolnikov v Lurd z vlakom. Zbrali so se različni udeleženci: od zdravnikov do upokojenih policistov, profesorjev in aktivnih gospodinj, ki so pod duhovnim vodstvom dominikancev usposobljeni za delo z bolniki. Navzoči so bili tudi naši slovenski rojaki iz Tucquenieuxa. Večer se je zaključil s kresovanjem, ki je združil preko 150 ljudi.

FRANCIJA-LOKAVEC

28. julija ob 16. uri smo se v Lokavcu poslovili od g. Silvestra ČESNIKA. Sv. mašo je daroval generalni vikar koprške škofije Renato PODBERŠIČ. Somaševalo je še 61 drugih duhovnikov iz misijskih afriških dežel, izseljenstva in sobratje iz koprške škofije. Cerkev so napolnili svojci (štiri sestre in brat), župljani in dvajset slovenskih predstavnikov izseljenstva iz različnih francoskih pokrajin. Zapis o njegovem delovanju si lahko preberete v rubriki In memoriam.

Včasih se mi je Silvester zdel malo naiven in mogoče nerealen, nikoli pa nisem začutil, da bi se ustavil pri svojem poslanstvu. Od tega sejanja žanjemo sedaj mi, ki nadaljujemo to delo, ki je v službi človeka. Vsem, ki ste mu stali ob strani in mu pomagali pri svojem poslanstvu hvala! Včasih si kdo nepremišljeno drzne reči, da med slovenskimi izseljenci ni prihodnosti in da je francoski kruh videti na prvi pogled slajši. Ne pozabimo, da je sedanost naša, prihodnost pa bo prišla sama. Sobratu Silvestru moramo biti hvaležni za vso njegovo skrb za vsakega našega rojaka in vse slovenske misije širom po vsej Franciji.

FREYMING-MERLEDACH

30. julija je v slovenski kapeli svetega Jožefa k prvemu obhajilu pristopila devetletna Marion KAMIN. Ker je slednja učenka na nemško francoski šoli v Saarbrücknu, sta jo katehistinja Kristina in zadnji mesec domači župnik posebej pripravila na prvo sveto obhajilo. Marion, tako kot si pri maši izrazila, da si se na prvo sveto obhajilo pripravila zato, ker želi globlje spoznati Jezusa in živeti po veri, naj bo to tudi tvoje življenjsko vodilo.

Jože KAMIN

Preteklost sestavlja nepretrgan tok dogodkov in doživetij. Zato se vračam v mesec april, ko je gospa ANITA KOREN 8. aprila srečala ABRAHAMA. To je jubilej 50-letnega življenja. Anito lahko prištejemo v skupino pogumnih in neutrudnih žena. Neprecenljiva je pri pevskem zboru Slovenske katoliške misije. K petju spodbuja vsakega. Njena petčlanska družina in mož Dani so

Prvoobhajanka Marion Kamin

zvesti petju: Sebastian, Anne-Marie, Maryléne, Josephine in Philippe. Velika požrtvovalnost in trud mame Anite in očeta Danija je tudi uspeh njenih otrok, saj so z leti postali slavni glasbeniki TRIO KOREN. Tako jima je uspelo zgraditi resničen mozaik družinske sreče in medsebojnega razumevanja.

ANITA, naj ti življenje tudi v bodoče nudi osebno družinsko srečo, veselje in zadovoljstvo. Naj te ljubi Bog podpira v vseh morebitnih težavah, s katerimi je prepleteno vsako življenje. Želimo ti zdravja in veselja skozi vse leto in vse dni tvojega življenja. To ti želimo vsi pri Slovenski misiji.

V avgustu preteklega leta smo z veseljem čestitali gospe Ivanki ERBRECH, roj. GABERSEK, za njen 90. rojstni dan. Danes, ko polagam

Pokojna Ivanka Erbrech

te vrstice na papir, gospe Ivanke ni več med nami. Njena zemeljska pot se je iztekla. 12. junija je zaspala v Bogu. 15. junija pri pogrebni maši je župnik KAMIN lepo opisal njeno življenje, vsa njena dobra dela in zgled globoke krščanske žene in matere. Gospe Ivanke ni bilo nikoli sram, da nosi v sebi duha globoke vere in slovenske korenine. Po nesrečnem padcu konec maja si naša Ivanka ni več opomogla, dnevno je usihala kot roža, ki ji primanjkuje hrane. Padec ji je vzel besedo in spomin. Zapustila je sina Clauda in hčerko Jeanne, ki ji je ves čas stala ob strani in v zadnjih dnevih njenega življenja stregla z veliko ljubeznijo.

Gospa Ivanka nam je pustila praznino pri Slovenski misiji. Med nami bo ostal njen prijazen nasmeš in lep spomin.

Jožica CURK

BERLIN

Vsi so željno pričakovali počitnice in dopust, da se malo razbremenijo šolskih in službenih obveznosti in komaj čakali, da odpotujejo v domovino. Seveda pa se je v tem času v Berlinu dogajalo marsikaj zanimivega. Nekaj dogodkov bomo omenili.

Lep dogodek v krogu družine in prijateljev je bila poroka Nine in Marcela Šaruge. Nina je hči Francija in Cilke Šaruga, ki skrbita za naš šank v skupnih prostorih.

Slovenski Berlinčani v Piranu

Marcel je bil z vso ljubeznijo sprejet v Šarugovo družino. Vso srečo na njuni skupni življenjski poti!

Imeli smo tudi krst. Krščenec je bil Antonio Bohorč, sin Toneta in Jolande Bohorč. Bilo je lepo družinsko slavlje, ki sta se ga udeležila tudi prababica in pradedek iz Bohorja nad Sevnico. Botra sta bila Jolandina sestra Zlatka in njen mož Branko; zelo vesela in ponosna sta bila Jolandina starša Mišo in Barbara.

Imeli smo tudi koncert študentskega okteta, ki ga sestavljajo sami mladi fantje, ki so v poletni vročini med nas prinesli lepo

razpoložensko slovensko narodno in umetno pesem. Ta dan je bila v Berlinu parada ljubezni, ki se je udeležuje na stotisoče mladih, a so mladi pevci raje ostali z nami in dolgo v noč je odmevala skupna pesem.

Julija je bil pri nas koncert priznane pevke Majde Petan in njenega moža Marijana, sicer bolj poznane kot člana New Swing Quarteta. Njun obisk je v Berlin privabil številne občudovalce iz Slovenije, za en avtobus jih je stanovalo v Slovenskem domu. Organizatorja sta bila Sonja in Mitja, oskrbnika Slovenskega doma. Prekrasen koncert je navdušil staro in mlado in prav čutilo se je,

Naše kuharice in natakarike so nas lepo postregle.

da je Majda v formi in kako srečna družina sta!

Prvi teden v avgustu je z župnikom Dorijem v Piranu v Maksimilijanu letovalo 30 otrok, mladih in staršev iz Berlina. Kakor so povedali, je bilo čudovito! Vreme je bilo res bolj slabo za kopanje, a to jih ni preveč motilo. Dež je bil pa pravi žegen za domačine in njihove vrtove, ki so bili že čisto izsušeni.

V nedeljo, 6. avgusta, je župnik Dori v rodni župniji Vransko daroval tradicionalno mašo pod šotorom, ki se je je udeležilo okrog 3000 ljudi. S petjem so sodelovali priznani glasbeniki, med njimi Majda in Marijan Petan, Jože Škorjanec na orglah, duo Platin in Okrogli muzikanti, nabirka pa je bila namenjena dokončanju obnove podružnične cerkve sv. Martina.

Glavni organizator Vranskih poletnih večerov, Roman Brglez z družino, je spet naredil nemogoče, saj so v šotoru poleg nedeljske maše tri dni potekale zanimive prireditve in obiskovalci so bili navdušeni. Tudi berlinske Slovence je bilo opaziti. Slavica Škrabar pa je, odkar je v pokoju, na Vranskem ustanovila folklorno skupino, ki je vse dni tudi sodelovala na prireditvah. Slavica in Marjan sta dokazala, da svojo ljubezen do folklorne lahko nadaljujejo tudi doma – prej sta bila gonila sila v Berlinu.

M. Mošnik

AUGSBURG

Augsburg – župnijski praznik

V 15. poglavju Janezovega evangelija sta med drugimi zapisani dve Jezusovi naročili: „Vi ste moji prijatelji“ (Jn 15,14) in „To vam naročam, da se ljubite med seboj!“

(Jn 15,17). Ta dva stavka sta bila izbrana kot rdeča nit razmišljanja na župnijskem prazniku v Augsburgu, ki so ga tam živeči slovenski verniki slovesno obhajali v nedeljo, 21. maja. Dva birmanca in štirje prvoobhajanci so s sodelovanjem izrazili hvaležnost, da so v letošnjem letu bodisi prejeli zakrament svete birme ali prvič pristopili k obhajilu. Pri maši je prepeval in sodeloval tudi domači mešani pevski zbor, ki je z ubranim petjem na svoj način prispeval k lepoti evharističnega slavlja. Prijetno vzdušje se je po maši nadaljevalo v prostorih slovenske župnije, kjer je bila pripravljena bogato pogrnjena miza.

Ravensburg – maša v naravi

Na zadnjo nedeljo v juniju, 25. junija, so se v lepem gozdičku na obrobju mesta Ravensburg zbrali k maši v naravi slovenski rojaki iz Ravensburga, Kemptna, Ulma, Augsburga in Stuttgarta. Sredi gozda, pred skalnato pečino, ki jo krasí kip Matere božje, je zbrana množica ob oltarni mizi molila in prepevala, se Bogu zahvaljevala in izrekala svoje prošnje. Slovesno mašo je vodil župnik iz Augsburga Roman Kutin. Poleg njega je somaševal župnik iz Stuttgarta dr. Zvone Štrubelj. V pridigi je voditelj bogoslužja poudaril, da se tudi

današnjemu človeku godi podobno kakor apostolom. Evangelij namreč poroča, da so se apostoli v čolnu peljali z ene strani Tiberijskega jezera na drugo stran. Jezus je bil z njimi in je v čolnu spal. Ker je bilo morje valovito in je obstajala resna nevarnost, da se potopijo, so ga zbudili z očitkom: »Ti spiš. Ti ni mar, da se potapljamo?« Tedaj je Jezus z močjo svoje besede pomiril vihar na morju, apostolom pa dal vedeti, da se čudi njihovi neveri. Tudi današnji človek potuje z ene strani na drugo stran, z obale jutra k obali večera, iz mladosti v starost, iz dežele časnosti v deželo neminljivosti. Na tej poti so obdobja mirnega potovanja, ne manjka pa tudi priložnosti, ko se zazdi, da se je Bog skril in se ne meni za usodo posameznika. V trenutkih preizkušnje bi morali biti ljudje drug drugemu v oporo. Že prijazna, spodbudna beseda ob pravem času pomeni žarek, ki razsvetli temo, je spomnil pridigar. V mašno daritev je bila vključena tudi zahvala ob 15-letnici slovenske osamosvojitve. Po obhajilu sta jo v imenu navzočih v stilu psalmske molitve izrekla dr. Zvone Štrubelj in dr. Marko Dvořák. Z zaključkom evharističnega bogoslužja pa nikakor ni bilo vsega konec. Slovesno kosilo v prijetni senci sre-

Župnijski praznik v Augsburgu. V prvi vrsti prvoobhajanci in birmanca.

di gozda je še kako teknilo. Slovenci iz Ravensburga so presenetili z izvrstnim golažem. Velja jim vse priznanje za dobro organizacijo tokratnega srečanja. Res je, da je golaža za nekatere zmanjkalo, toda lačen in žejen ni bil nihče. Do poznih popoldanskih ur je bilo v gozdu nad Ravensburgom po slovensko družabno. Donela je domača pesem in zvenel je glas harmonike.

ESSEN

Pred kratkim je v Essnu v krogu svoje družine praznoval 75-letnico življenja naš dragi rojak **Anton Avguštin**. Mislim, da ni rojaka v Essnu in okolici, ki Toneta ne bi poznal, saj je zelo zagnan za našo župnijo vsa leta, odkar živi v Porurju. Spominjam se, kako sem ga srečal pred tridesetimi leti, aktivnega najprej v župniji, ki jo je takrat vodil pokojni Ivan Ifko, pa tudi v društvih Bled in Ljubljana. Leta 1973 smo igrali slovensko igro „Za grunt“ v Kolpingovem domu v Altenesnu, in Anton se je zahtevne vloge dobro in hitro naučil. Naj omenim, da je bila to prva in tudi zadnja slovenska igra, ki smo jo igrali v Essnu. Takrat je bil med

nami v Oberhausnu župnik Pavel Uršič. Anton mu je skoval križ in svečnike za kapelo slovenskega centra na Oskarstrasse. Njegov križ je visel v kapeli vsa leta, dokler je bila vsak dan maša v domačem jeziku. Tudi za to se mu iskreno zahvaljujem. Ko smo se selili v Essen, je bil Anton pokojnemu župniku Alojziju Zaplotniku desna roka pri urejevanju misijskih in privatnih prostorov. Dolga bi bila pripoved, če bi hotel opisati vse kar sta Tone in žena Alojzija storila dobrega naši župniji. Vedno sta bila pripravljena prijeti za vsakovrstno delo. Bog ve, koliko kilogramov krompirja se je skuhalo za binkoštna srečanja zadnjih šest let na njunem vrtu ali celo v stanovanju. Koliko kilogramov pripravljenega mesa vseh vrst za naša večja in manjša župnijska slavlja ... Nikjer ni zapisano, a dobra dela so, kot vemo, vstopnica v večno življenje. Toneta srečamo vsako leto v procesiji na praznik sv. Rešnjega telesa in krvi v Essnu kot nositelja župnijskega bandera, tudi na našem vsakoletnem romanju v Kevelaerju je vedno prisoten. Trudi se, da bi slovenska skupnost obstajala še mnogo let. Skoraj ni tedna, da se ne bi oglasil pri nas, ne samo pri sveti maši, ampak tudi med tednom. Res, odlikuje ga izredna pozornost do župnije. Dragi Anton, imamo te radi. Želimo ti mnogo zdravja, veselja in božjega blagoslova v družinskem krogu. Ostani zvest naši župniji tudi v bodoče, ko bo prišel med nas novi dušni pastir. Vem, da mu boš rad priskočil na pomoč, če te bo potreboval. Iz iskrene hvaležnosti pa še enkrat, Tone, na mnoga zdrava leta: Iz srca ti želim v imenu vseh župljanov – Stanko.

V soboto zjutraj, 6. maja, je nepričakovano doma v Gospodu

Pokojni Anton Pajtler

zaspal **Anton Pajtler**. Pokojnik je dolga leta živel in delal v Nemčiji. Zaradi bolezni je moral v predčasni pokoj. Zadnja leta je živel pri svojih v domovini. Žena Ana in hčerki so bile tega vesele, saj so dolgo pogrešale moža in očeta. Hči Marija je bila rojena v Essnu, a sta se kasneje z mamo vrnila v rodno Pleterje, kjer so si uredili domek. Anton se je rad vračal domov. Bil je vesten faran naše župnije, saj ni bilo nedelje, da se ne bi udeležil maše. Vsem Slovencem v Essnu je bil dobro poznan in ga bomo pogrešali. Njegovi ženi in hčerka ma tudi preko NL izražamo iskreno sožalje. Vašega Antona bomo ohranili v lepem spominu.

V Essnu pa je prav tako 6. maja umrl naš rojak **Jože Kladnik**. Pokojnik je bil doma v Lučah v Savinjski dolini. Rodil se je v veliki družini. Kar štirje bratje so prišli pred mnogimi leti v Essen. Jože je bil delaven in skomen. Vsi, ki smo ga poznali, se ga spominjamo kot vedno nasmejanega in veselega. Na pogreb v Essen so prihitali njegovi domači, sestre in bratje ter ostali sorodniki kar z avtobusom. Naj navedem nekaj misli brata Antona,

Anton Avguštin, 75-letnik

ki jih je izrekel bratu v slovo: »Jože, pridružil si se kvartetu, kjer boš z atom, mamó in Francem prepeval naprej. V svojih razmišljanjih sem sestavljal glasove in jih povezal v spev, ki bo prijetno in blago odmeval v naših srcih. Vsem nam so v neizbrisnem spominu ostali vaši zlahtni glasovi. Ker si prišel zadnji, ne boš mogel dosti izbirati. Zate je ostal prvi bas. Kvartet je sestavljen takole: mama pojejo naprej, Franc se mora truditi s prvim tenorjem, ti si prvi basist (mislim, da ti ta glas najbolj ustreza), ate pa so si izborili pravico do drugega basa, ki nam še vsem odmeva v ušesih s prvega stola na koru cerkve v Lučah.«

V Oberhausnu smo se 14. junija poslovili od gospe **Ane Hozjan** (roj. Gjura). Rodila se je 17. 7. 1940 v Bistrici v Prekmurju. Leta 1957 se je skupaj z možem Štefanom poslovila od doma in prišla v Avstrijo. Le leto pozneje pa sta prišla v Porurje, v Oberhausen. Skrbna mati treh otrok se je trudila za vzorno vzgojo. Vsi trije so obiskovali slovensko sobotno šolo, ki so jo vodili takratni dušni pastirji. Ana je bila ena izmed tistih prvih žena, ki so šivale narodne noše slovenske župnije v Oberhausnu. Brez nje in njenega

moža Štefana bi bila takratna skupnost revnejša. Rada se je vračala v rodno vas. Tam so si postavili lep dom, ki je bil odprt za sosede in sorodnike.

Huda belezen ji je vzela življenjske moči. Vdano je prenašala bolečine in operacije. Vedno, kadar sem jo obiskal, mi je zaupala, da vse trpljenje daruje za otroke in vnuke.

Imeli smo jo radi in smo se v velikem številu poslovili od nje na pokopališču v Oberhausnu. Številni rojaki smo se zbrali pri božji daritvi in na pokopališču in se Bogu zahvalili, da smo jo imeli. Možu Štefanu in otrokom preko Naše luči, ki jo je pokojna Ana zvesto prebirala vse do zadnjega, še enkrat izražamo iskreno sožalje.

V nedeljo, 16. julija, je v Essnu umrla rojakinja gospa **Doroteja Škrubej**. V Porurje je prišla že leta 1958. Z možem Maksom, ki je umrl že pred dvajsetimi leti, sta imela štiri sinove. Vsi živijo v Essnu. Gospa Škrubej je bila zvesta udeleženka pri maši v Essnu. Dokler je bila pri moči, se je rada udeleževala tudi prireditve župnije in tudi slovenskega društva »Bled« v Essnu.

Od nje smo se poslovili na es-senškem pokopališču. Slovesa se je udeležilo kar lepo število rojakov. Pokopana pa bo v ožjem družinskem krogu. Sinovom in njihovim družinam se moram zahvaliti, da so tako lepo skrbeli za mamó zadnje tedne življenja. Kar nekajkrat sem naletel na domače, ki so bili pri mami in stari mami, kako so ji vzorno stregli. Slovenska skupnost v Essnu je po njenem odhodu revnejša za dobro in zvesto dušo. Naj ji ljubeznivi Bog poplača za vse, kar je dobrega storila za dom in našo skupnost.

Diakon Čeplak s svetilko in poslanca

Zbor ESKALA poje med mašo.

Fantje folklorne skupine BLED iz Essna

Pokojna Ana Hozjan

Pokojni Adolf Kričej iz Oberhausna

FRANKFURT

Po nekaj mesecih se je nabralo kar precej novic in dogodkov tudi v naši skupnosti. Vsak mesec je lepo število rojstnih dnevo, nekatere skušamo praznovati tudi skupaj, če so seveda slavljenji pripravljeni in pridejo k maši in na naše srečanje. V spomladanskem času smo imeli nekajkrat pred mašo tudi pevske vaje za ljudsko petje. Sicer pa so si sledile nekatere tradicionalne prireditve.

majnik v Maria Sternbachu ...

Sredi maja (14. velikega travna) smo imeli že tradicionalno majniško romanje v Maria Sternbach pri Ilbenstadtu – to je nekaj več kakor 30 kilometrov od Frankfurta. Skupaj smo prišli k nedeljski maši in šmarnični pobožnosti z dokaj različnih koncev naše župnije v to lepo gozdno cerkev sredi pomladnega razkošja narave. Z malico v sproščenem pogovoru pa smo zaključili lepo majniško nedeljo.

maša narodov in jezikov ...

Naslednja tradicionalna zadeva v življenju naše župnije je sodelovanje pri binkoštni maši narodov in jezikov na predvečer binkoštnega praznika v frankfurtski cesarski stolnici. Letos je to bilo 3. junija. Mašno slavlje je vodil ob limburškem škofu Francu Kamphausu in mnogih duhovnikih tujejezičnih

Nekajkrat pred mašo smo imeli tudi pevske vaje.

župnij in skupnosti apostolski nuncij v Nemčiji in nas seveda v pridigi tudi nagovoril. V slovenskem jeziku se je slišala ena od prošenj za vse potrebe, prebrala jo je gospa Marta Flajšman, in kitica lurske pesmi.

telovska procesija ...

Kmalu po tem (15. rožnika) je sledil telovski praznik in tudi pri tem slavlju frankfurtskih katoličanov z mašo in procesijo je sodelovala slovenska župnija v molitvi vernikov s prošnjo za bolnike doma in po bolnišnicah ter v prinašanju darov. Pri tem je sodelovala gospa Anka Stiplovšek.

maša za domovino ...

Osrednja prireditev v juniju pa je vsakoletna maša za domovino v Maria Einsiedel pri Gernsheimu (to je 50 km južno od Frankfurta). Skupaj pridemo župljani slovenske župnije iz Frankfurta in severnega

dela slovenske župnije Mannheim. Mašo za domovino smo imeli v soboto, 17. junija. Ob letošnji 15-letnici slovenske samostojnosti smo medse povabili oktet Sotočje iz Vipavske doline, ki ga vodi Andreja Rustja. Somaševanje obeh slovenskih duhovnikov je vodil lazarist dr. Robert Petkovšek, sicer profesor filozofije na Teološki fakulteti v Ljubljani. V svoji pridigi je poudaril zlasti osrednje mesto krščanstva v naši narodni zavesti. Med mašo so peli naši gostje-pevci, a tudi po maši, ko smo imeli krajšo prireditev ob praznovanju slovenske samostojnosti. Pevci so nastopili s petjem domoljubnih slovenskih pesmi, vmes so zapeli tudi eno nemško, nekaj otrok slovenske dopolnilne šole pod vodstvom učiteljice Natalije Robnik iz Frankfurta pa je nastopilo s krajšimi recitacijami. Tako ob recitaciji Helene Žmavc v narodni noši in drugih otrok kakor ob petju pesmi so marsikomu stopile solze v oči. Temu slavlju je sledil običajni piknik z jedmi na žaru. Za to so tudi letos poskrbeli župljani iz Darmstadta in Wiesbadna. Ob lepem vremenu in lepi udeležbi (120 se nas je zbralo), ob gostih iz domovine in skupnem petju, pa še harmonika se je oglasila, drugače kot lepo res ni moglo biti.

Zbiramo se za na pot k Mariji v Maria Sternbach.

Pri malici v Ilbenstadtu

Naslednjo nedeljo dopoldne so pevci zapeli še pri maši v Frankfurtu, nato pa so se začeli v dveh skupinah vračati proti domovini. Pristrčna zahvala naj velja vsem, ki so imeli na skrbi vse priprave za to praznovanje, zlasti družinam, ki so prenočevale goste, in župljanom za pripravo piknika, učiteljici in otrokom za njihov prispevek. Prav velika zahvala pa naj velja gostom iz Slovenije, tako duhovniku Robertu kakor vsem pevcem in vsem, ki so prišli z njimi.

in zaključek šolskega leta

Na prvo julijsko nedeljo pa je šola slovenskega dopolnilnega pouka

Te tri rožice so v maju in juniju praznovala rojstni dan.

pripravila prireditve ob bližajočem se koncu šolskega leta. Učiteljici Nataliji Robnik je uspelo kljub velikim težavam z udeležbo otrok in njihovih staršev pripraviti lep program.

V poletnih mesecih nastopi sicer kar nekakšno zatišje vse tja do jeseni, slovensko bogoslužje pa je vseeno, sicer s krajšo prekinitvijo, teklo naprej tudi v poletnih mesecih.

rem

INGOLSTADT

Vračajo se v domovino

Venci Kociper se vrača v domovino.

Maja se je iz Ingolstadta vrnil domov v Odrance **Venci Kociper**. Minilo je njegovo težko življenje zdomca, daleč od doma in svojih domačih. Ko je bil tukaj, je vselej rad prihajal k slovenski maši, čeprav so mu nekateri sostanovalci zaradi tega večkrat ponagajali, a jih je znal mirno in modro zavrniti. Z Vencijem se veselimo, da se je končno za stalno vrnil domov, kjer so mu njegovi pripravili pristrčen sprejem in mu s posebnim programom uprizorili dobrodošlico.

Konec maja sta se iz Ingolstadta vrnila domov na Gorenjsko **Simona in Rado Debelak**. Želimo jima, da bi se po dolgih letih bivanja v tujini dobro živela v svoje domače okolje in bi se prijetno počutila v domu, ki sta si ga zgradila v Mostah na Gorenjskem ter da bi ohranila lep spomin na naše skupne čase.

Iz Regensburga sta se vrnila v Slovenijo **Lizika Fink in Srečko Pevec**. Pogrešali ju bomo pri naši maši, kljub temu se z njima veselimo njune vrnitve. Upamo, da se bomo še kdaj srečali, se spominjali naših srečanj pri slovenski maši in prijetnih druženj po maši ter si katero rekli.

Krst dvojčic Horvat v Ingolstadtu

V soboto, 27. maja, smo imeli v cerkvi Gnadenhal krst dvojčic Chiare in Vivien Horvat. Novokrščenki sta prišli sami h krstu v lepih oblekah, ki sta nazorno izražali dostojanstvo njunega božjega otroštva. Družina in botri so se pripravljali na krst. Zato so res vzorno lepo sodelovali pri krstnem obredu. Z mlado družino se veselimo ob rojstvu ter krstu njunih dvojčic in novokrščenkama želimo obilo božje milosti v njunem življenju.

Novokrščenki Horvat

Moški pevski zbor iz Medvod v Nürnbergu

Novoporočenca Silvija in Franci Mesec

Srečanje z zborom iz Medvod

Na praznik Gospodovega vnebohoda, 25. maja, je v okviru tridesetletnice svojega delovanja v Nürnbergu gostoval Lovski moški zbor iz Medvod. Najprej so peli pri slovenski maši. Takoj po maši pa so imeli v cerkvi tudi koncert z bogatim izborom pesmi. Ljudje so z užitkom spremljali njihovo ubrano in umetniško dovršeno izvajanje pesmi pod taktirko zborovodja Janeza Čadeža. Škoda, da je bilo navzočih razmeroma malo ljudi, vendar so ti bili navdušeni nad njihovim petjem in so jih nagradili z glasnim ploskanjem.

Poroka Silvije in Francija

V soboto, 3. junija, sta v čudoviti romarski cerkvi Marijinega vnebovzeta v Turnišču sklenila zakrament svetega zakona naša rojaka iz Ingolstadta Silvija Žalik in Franci Mesec. Že oktobra minulo leto sta Silvija in Franci napovedala datum svoje poroke in potem sta se lepo pripravljala za ta odločilni življenjski korak. Na slovesnost so poleg sorodnikov iz Prekmurja in Gorenjske prišli tudi njihovi mnogi prijatelji iz Ingolstadta, da je bila skoraj polna velika romarska cerkev. Bilo je zares slovesno. Pri poročni maši je čudovito pel turniški cerkveni zbor. Gostija je bila v bližnjem gostinskem lokalu, v lepo ozaljšani dvorani. Silviji in Franciju želimo srečo in blagoslov na njihovi skupni življenjski poti.

Maša s prvoobhajancema

V nedeljo, 14. maja, smo obhajali v Ingolstadtu materinski dan, po maši so otroci pripravili program za mame. Pri tej maši je bilo še posebej slovesno, saj je bil z nami letošnji prvoobhajanec **Niko Felkar**. Bil je lep dogodek ne le za

Weiden, prvoobhajanec Phillip s starši

Prvoobhajanec Niko

njegove starše in stare starše, ampak za vse navzoče.

V soboto, 17. junija, smo imeli v Weidnu slovesnost s tamkajšnjim prvoobhajancem, to je bil **Phillip Siller**, sin Zdenke in Thomasa. Po maši smo se zbrali pri njih na vrtu, kjer smo se zadržali pozno v noč.

Slavljenec Tone Tekavčič

Naš rojak Tone Tekavčič je v sredo, 11. julija, vstopil v novo življenjsko desetletje. Domači in prijatelji smo se zbrali in z njim proslavili ta spoštljivi življenjski dogodek. Tone se je rodil v Žvirčah v Suhi krajini kot prvorojenec štirih otrok staršema Mariji, roj. Rus, in Antonu

Tekavčiču. V kraju lepih in tudi težkih spominov je preživel svoje otroštvo in zgodnjo mladost. Osnovno šolo je začel v Žvirčah, toda ker so tam požgali šolo, je nadaljeval ljudsko šolo v bližnjem kraju Ratje. Za poklicno izobraževanje ni bilo možnosti, zato je ostal po šoli doma. 12. maja 1957 pa je s prijateljem Jožetom Bobnom pri Gozdu Martuljku pobegnil čez mejo v Avstrijo, pozneje pa nadaljeval pot v Nemčijo. 19. julija 1957 je prišel v Oberhausen, kjer se je zaposlil v rudniku. Ob nedeljah so se redno zbirali k slovenski maši, kjer je Tone spoznal Justi, s katero sta se poročila 15. junija 1962. V zakonu sta se jima rodila dva sinova, Toni in Bojan. 25. junija 1971 so se preselili v Ingolstadt. Kmalu so si začeli graditi lastno hišo v Wettstetnu pri Ingolstadtu; v hišo so se vselili 15. junija 1976. Tonijevo posebno veselje je pet vnukov, ki so mu s svojimi starši pripravili prisrčen program za njegov slovesni dan. Ves čas svojega bivanja v tujini je ostal Tone s srcem navezan na Žvirče in svojo Dolenjsko. Zato pogosto odhaja domov med svoje ljudi, redno pa tudi v jeseni, ko gredo s prijatelji na polhe. Slavljenec Tone je prijeten

Tone Tekavčič, sedemdesetletnik

družabnik, ki zna lepo in zanimivo pripovedovati o svojih prigodah. Za njegovo sedemdesetletnico mu še naknadno čestitamo. Tone, Bog te živi!

Stanko G.

MANNHEIM

Tri šestdesetletnice in ena birmanka

Prva se je življenjskega jubileja veselila **Jožica Arko**. Poseben vzrok za veselje je bila upokojitev ob izpolnitvi zahtevane starosti. Slovenska skupnost v Heidelbergu je izgubila zvesto članico, a se vseeno z njo veseli. Jožica se je letos spomladi vrnila v domovino v dom, ki sta ga zgradila z žal že pokojnim možem Rudijem. Vendar v lepi in veliki hiši ne bo sama, saj tam živi sin Rudi, ki je odrasel v Sloveniji. Po rodu Štajerka, doma v družini Kverh iz Kovače vasi pri Slovenski Bistrici, se je dobro vživela v Ribniški dolini. Čeprav je bila pridna delavka, ji sedaj sploh ne pride na misel podjetje, v katerem je delala v Heidelbergu, saj si zna razporediti čas, da ji ni dolgčas. V Sodražici lahko pogosto obiše grob svojega prezgodaj umrlega moža, ima pa tudi dovolj

Jožica Arko je zadovoljna v domovini.

časa, da gre večkrat na Štajersko k sorodnikom. Sosedje pa tudi radi pridejo na obisk in okušajo odlično štajersko vino, ki ga prinese iz rojstnega kraja.

*Marjana in Franc Kavčič
iz Heidelberga*

Marjana Kavčič pa z možem Francem ostaja v Heidelbergu, saj njuni otroci in vnuki živijo v Nemčiji. Navadno so ženske prišle v Nemčijo kasneje ali istočasno kot njihovi možje, Marjana pa je prišla sedem let pred svojim možem, že leta 1961. Doma je iz Celja, iz družine Zalokar. Triintrideset let je delala pri pošti, ob nedeljah pa sta z možem nepogrešljiva pri slovenski maši in v slovenski družbi. Tudi po upokojitvi ji ne bo dolgčas, saj si zna življenje zapolniti z obiski pri otrocih in vnukih, pa tudi s potovanji, ki so njeno veselje.

Marija Kiefer živi v Homburgu blizu Saarbrückna, kamor je prišla leta

1968. Po rodu je iz Lenarta v Slovenskih goricah iz družine Vajngerl. V življenju je morala prestopiti kar nekaj težkih udarcev. Komaj triintridesetleten ji je pred sedemindvajsetimi leti umrl mož za težko boleznijo, ki je tudi njo napadla, a jo je premagala, potem se je pred nekaj leti smrtno ponesrečil njen oče. Kljub temu ima dovolj življenjske energije, da pogumno vztraja v življenju. Veliko ji pomeni družina, sin in vnuk, pa tudi družina njenega sedanjega moža. K slovenski maši prihaja že od vsega začetka, njeno veselje je tudi branje knjig, kuhanje in petje. Sodeluje tudi pri nemškem folklornem društvu. Rada podpira nečakinjo Renato Vajngerl, ki deluje v Afriki kot laiška misijonarka.

Ilona Kodrič pa je letos edina birmanka iz obširne slovenske mannheimske župnije. S starši živi v Mönchweilerju v Schwarzwald. Odkar hodi v šolo, ministrira pri slovenski maši. Lepo govori slovensko in tudi brati zna, čeprav nima možnosti obiskovati dopolnilnega pouka slovenskega jezika. Želimo ji, da bi s pomočjo Svetega Duha ostala verna in pridna ter zvesta slovenski skupnosti še naprej.

J. M.

Slovenski teden v Europaparku

MÜNCHEN

Birma. V naši fari je že nekaj let premalo birmancev, da bi pripravili slovensko birmo. Vsako leto pa je nekaj kandidatov, ki se pripravijo na prejem tega zakramenta pri nas, potem pa gredo k birmi v domačem kraju. Letos je tako prejel zakrament potrditve v Svetem Duhu Roman Ropoša. Slovesno je pred domačim župnijskim občestvom izpovedal vero in obljubil, da bo z božjo pomočjo krščansko živel in tudi drugim pomagal v življenju hoditi po pravi poti, da bi dosegli cilj naše prave domovine. Za botra si je Roman izbral

Marija Kiefer pri svojih rožah

Birmanka Ilona Kodrič z botro

Roman Ropoša pri birmi

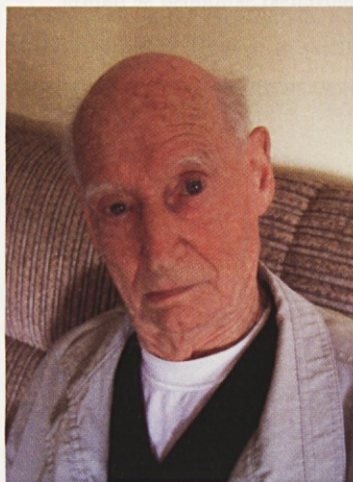
Del udeležencev na farnem izletu

Gerharda Škoperja. Birmancu in botru čestitamo in se veselimo z njima.

Farni izlet. Vsako leto se na župnijskem svetu težko odločimo, kam bi se podali na izlet, da bi ljudem uga-jalo in bilo vsem v prijeten oddih. Po posrečenem predlogu gospe Gerber-Zupan smo šli letos v Neuburg an der Donau, majhno mesto z dolgo zgodovino in bogato umetnostjo, kar je predstavila vodička. Spremljalo nas je vreme kot po naročilu, le nekaterim je bilo nekoliko topleje, kot bi si želeli. Vendar je v skupini prevladal duh razumevanja in skladnosti. Posebej je bilo čutiti, da so se ujeli starejši z mlajšimi udeleženci. Ob zaključku izleta se je večina veselila prav tega posrečenega sožitja ves dan in zadovoljstvo nad lepim dnevom je obhajalo vse. Bog nam daj še naprej tega duha medsebojne povezanosti, da bi večkrat našli skupne cilje in se kakšen dan poveselili med seboj kot farna skupnost.

Gospod **Marino Žigon** je pred kratkim dočakal 101. leto življenja. Njegova življenjska pot je zanimiva in kakor sam rad poudari, prepletena z božjim vodstvom in

varstvom. Jubilant je bil rojen v Trstu leta 1905. Po sili razmer je moral leta 1918 sprejeti italijansko državljanstvo, kar pa mu ni vzelo slovenske zavesti, prej mu jo je še povečalo. Leta 1931 se je podal v Pariz na obisk k neki sorodnici. Tam pa se je kar zaposlil in se leto kasneje poročil z Južnotirolko in z njo ostal tam deset let. Nato sta se vrnila v Trst, kjer pa so ga kmalu poklicali v vojsko. Imel je srečo, ker je znal jezike in so ga uporabili za tolmača. Leta 1948 se je z vso družino preselil v Argentino, kjer

Stoletnik g. Žigon ve povedati veliko zanimivosti

se je hitro naučil španščine in kmalu dobil dobro službo, spet zaradi znanja jezikov. Po desetih letih so se odločili, da se vrnejo v Evropo in od tedaj naprej živijo v Münchnu. Pred dvema letoma mu je umrla žena in sedaj zanj skrbita njegovi hčerki. Telesne moči so sicer že nekoliko pojenjale, duhovno pa je še popolnoma čil. Jubilantu, našemu faranu, čestitamo in želimo: kar tako vztrajno naprej.

Pokojni Franc Rihtar

Po dolgi bolezni je končal svoje zemeljsko potovanje **Franc Rihtar**, star 57 let. Rodil se je v Oselj pri Šmartnem na Pohorju. Po poklicu je bil ključavničar in je prišel v Nemčijo leta 1971. Doživel je še pred kratkim poroko svoje hčerke in zvedel, da bo postal stari oče, vendar mu ni bilo več dano videti vnučka. Njegovo telo čaka vstajenja v Slovenski Bistrici, kjer sta name-ravala z ženo preživeti večer življenja. Ženi in hčerki z možem izrekamo naše sožalje, rajnemu pa želimo večni pokoj v Bogu.

STUTTGART

Izlet otrok in mladih družin v park Asterix in Pariz

Od četrta, 15. junija, do nedelje, 18. junija, se je več kot petdeset

otrok župnijskega vrtca in slovenske sobotne šole s starši udeležilo poučnega in družabnega izleta v Pariz. Četrtek je bil praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. Na poti proti Parizu smo se zaustavili v Habsterdicku, tik za namško mejo, kjer nas je s skupino vernikov sprejel gospod Jože Kamin. V lepi moderni Marijini cerkvi smo s slovenskimi rojaki iz Francije obhajali slovesno mladinsko mašo ob prazniku sv. Rešnjega telesa. Bilo je lepo doživetje, prošnja za blagoslov na naši poti in duhovna hrana za naše življenje. Po lepem sprejemu v Marijini cerkvi smo se v dvorani pod cerkvijo okrepčali, nato nas je gospod Kamin pospremil do bližnjega ameriškega pokopališča, ki smo si ga z zanimanjem ogledali. Hitro je prišel večer prvega dne, ko smo se nastanili v hotelu v predmestju Pariza.

Naslednji dan, v petek, 16. junija, smo ves dan preživeli v parku Asterix, ki je izredno privlačen, zanimiv in ima nešteto možnosti za igro in sprostitev. Imeli smo tudi zelo lepo vreme, tako da smo lahko uživali tudi v vodnih igrah in seveda na nepozabnem hitrem lesenem vlaku. Večerjali smo v tipičnem francoskem bistroju v sloviti četrti Montmartre, kjer je bilo poskrbljeno za dobro hrano in pijačo, pa tudi za glasbo.

V soboto, 19. junija, smo si ogledali dve znamenitosti Pariza, grad Versailles – obiskali smo ga v dveh skupinah in občudovali razkošje francoske preteklosti, in muzej Louvres. Časa je bilo toliko, da smo lahko dobili hiter vtis, kaj sploh ta svetovno znani muzej v resnici je. Nekaj dni bi lahko preživeli samo v Louvru in občudovali umetniška dela vsega sveta. Po obisku cerkve Notre-Dame smo z metrojem odšli

v hotel. Tudi to je bilo posebno doživetje.

In že je bila tu nedelja, dan vrnitve. Skupina, v kateri je bilo kar 26 otrok (najmlajši je imel leto in pol, nekateri tri leta, drugi pa že obiskujejo vrtec ali šolo), je bila neverjetno enotna, starši so bili zelo skrbni, vsi smo bili točni, v štirih dneh nismo imeli najmanjšega problema. Ali ni to že poseben blagoslov? Uspešnemu potovanju v Pariz smo na poti domov nazdravili s šampanjcem. V Reimsu smo namreč obiskali šampanjsko klet, ki se s 15 kilometri hodnikov razteza 30 metrov globoko pod zemljo. Zunaj je bilo vroče, pod zemljo pa le pet stopinj. Obisk te kleti je prava posebnost. Zadovoljni in razigrani smo v večernih urah prišli v Stuttgart in se razšli z najlepšimi vtisi.

Veroučno in šolsko leto smo z isto skupino otrok, mladih in staršev sklenili s piknikom v Magstadtu blizu Sindelfingna v soboto, 15. julija popoldne. Ob tej priložnosti smo se poslovili od družine Črnčec iz Böblingena, ki se je na koncu julija vrnila v Slovenijo.

Kresovanje v Esslingenu in dan državnosti v Böblingenu

V soboto, 24. junija (v liturgičnem koledarju je praznik rojstva Janeza Krstnika), se je verska skupnost iz Stuttgarta zbrala v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu. Ob 17. uri je bila maša za domovino, ki je ravno sovpadala s tekmo na svetovnem prvenstvu. Igrala je Nemčija, tudi zmagala je, kar je vse lepo in prav. Le ljudi je bilo zaradi tega manj, čeprav smo drugi polčas gledali na televiziji pred župnijsko dvorano. V lepo okrašeni dvorani, pripravljeni za praznovanje ob 15-letnici samostojne Slovenije, so nastopili recitatorji, podpredsednik društva Slovenija-Stuttgart Franc Cerovšek je imel priložnostni govor, pevke in pevci cerkvenega pevskega zbora Obzorje so zapeli dve pesmi, bilo je slovesno in lepo, tudi na družabnosti, ki je sledila. Kresovanje je pripravilo SKD Slovenija-Stuttgart.

15-letnice samostojne Slovenije smo se spomnili tudi pri maši za domovino v Böblingenu v nedeljo, 2. julija, dopoldne. Po maši je bil v župnijski dvorani sv. Bonifacija krajši kulturni program, pri katerem so zapeli združeni pevci zborov Moj šocelj in KD Triglav iz Sindelfingna, sledilo je še nekaj lepih domovinskih recitacij in skupna družabnost.

Podpredsednik Franc Cerovšek na kresovanju v Esslingenu

Krst Leona Weidlea v Böblingenu

Maša v naravi v Ravensburgu

Z dvema kombijema smo se v nedeljo, 25. junija, udeležili maše v naravi v Ravensburgu. Obširnejše poročilo si lahko preberete med poročili iz župnije Augsburg.

Krstna slavlja

V soboto, 1. julija, je v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu prejel sveti krst **Leon Weidle**, drugi otrok družine. Rojen je bil v Ameriki, kjer začasno stanuje njegova družina, krstiti pa so ga hoteli v domači, slovenski skupnosti v Böblingenu. Pri lepem družinskem bogoslužju so sodelovali tako slovenski kot nemški verniki. Leonu in njegovi družini želimo veliko božjega blagoslova, zdravja in družinske sreče.

V petek, 7. julija, je bila v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu krščena **Selina Zupan**, drugi otrok te družine. Pri lepo oblikovanem krstnem slavlju v slovenščini in nemščini so sodelovali z branjem in molitvami njuni starši in sorodniki. Selini želimo lepo in blagoslovljeno življenjsko pot in veliko družinske sreče.

Poročna slavlja

Poroka je lahko tudi dobra kateheza: poročno slavje **Danijele Petrič** in **Slavena Matijeviča**. 27.

maja sta pred Bogom v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu pri slovesni poročni maši sklenila sv. zakon **Danijela Petrič** in **Slaven Matijevič**. Župnik dr. Zvone Štrubelj, ki v tem mestu že več let skrbno vodi slovensko katoliško župnijo svetega Cirila in Metoda, ki je leta 2004 praznovala že svojo 45. obletnico, jima je svečano in doživeto podelil zakrament. Za njuno poroko je ta dan moral prevoziti skoraj tako daleč, kot bi šel v Slovenijo; istočasno je namreč potekal Katholikentag v Saarbrücknu, na katerem je sodeloval.

Poročna slika Danijele Petrič in Slavena Matijeviča iz Kassla

Krst Seline Zupan

Ženin in nevesta sta imela čast in možnost sooblikovati poročno mašo, na katero sta se skrbno pripravila. To je bilo čutiti med celotnim obredom, ki je potekal izmenjaje v slovenskem in hrvaškem jeziku, in lepem petju njunih mladih prijateljev. Vsa cerkev je bila napolnjena s sorodniki, znanci in prijatelji, ki so bili zbrani iz več kot deset evropskih narodov in so tudi različnih verskih prepričanj.

Zelo razveseljivo in pomembno pa je, da so se vsi ti mladi spoštljivo udeležili poročne maše in pozorno prisluhnili lepi, bogati in poučni pridigi župnika Zvoneta. Bila je polna dragocenih nasvetov za skupno življenje, v njej nas je preko vseh meja povezal v čudovito mavrico vere, ljubezni in sreče, spoštovanja in veselja. Nad nas je slikovito priklical blagoslov Kraljice miru iz Medžugorja, od koder prihajajo starši ženina Slavena, jo razpel do nevestine domovine Slovenije in matere Slovencev, Marije Pomagaj na Brezjah, vse do Stuttgarta, kjer sta se ženin in nevesta rodila (celo v isti bolnici Marienhospital), obiskovala isti vrtec (le z nekaj leti razlike), in kjer je Bog Ljubezni hotel, da sta se spoznala in vzljubila.

Marija Pomagaj nas je milo pozdravljala tudi z lepega bandera, ki je bilo slikovito postavljeno ob oltarju in ga je tej slovenski župniji podaril v spomin zdaj že skoraj pet let pokojni in nepozabni prijatelj **Tone Strojan**, doma iz Škofje Loke na Gorenjskem. Nekaj veličastnega in za vse posebno ganljivega pa je posredoval globoko veren 83-letni nevestin dedek **Jože Račević** iz Slovenije (ker se ohceti iz zdravstvenih razlogov žal ni mogel osebno udeležiti). To je poročni blagoslov:

“S križem na čelo, kar pomeni poljub Boga Očeta, ki je vsemogočni Stvarnik in Gospodar življenja, nato s križem na usta, kar pomeni moliti, prositi in se zahvaljevati Bogu in staršem za podarjeno življenje, in še s križem na prsi, kar pomeni, naj Sveti Duh vodi vajine misli, besede in dejanja v bodočem zakonskem življenju, ki sta ga danes sklenila pred Bogom in se združila v eno telo. Skupaj bodita pokončna, poštena, srečna in verna zakonca, Sveti Duh pa naj ohranja vajini duši za večno življenje.”

Ta blagoslov je občuteno prebrala nevestina mati Marija, medtem ko ju je po želji starega očeta pokrižal sam župnik Zvone pred sklepom maše. Naj ta izredno bogati dar ob vseh iskrenih čestitkah nevesti in ženinu na njuni skupni življenjski poti tudi nam ostane v nepozabnem spominu. Zato bodimo ponosni in hvaležni za naše verne prednike, spoštujemo jih in ohranimo vse te dragocene vrednote, ki so nam jih posredovali.

S. M.

Trijezična poroka Thomasa Laha in Christine Bartolotti

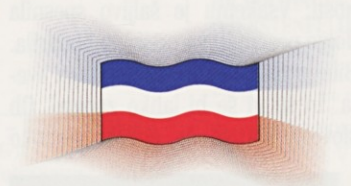
V soboto, 8. julija, sta se v cerkvi v Grunbachu, ki leži med Stutt-

Novoporočenca Thomas Lah in Christina Bartolotti

gartom in Schorndorffom, poročila **Thomas Lah** in **Christina Bartolotti**. Thomas ali Tomaž je rojen v slovenski družini že tu v Nemčiji, Christina je iz italijanske družine. Tako je poročno slavlje potekalo kar v treh jezikih, slovensko, italijansko in nemško. Petje pa je bilo za povrh še v angleščini. Novoporočencema, ki jih je pri lepem poročnem obredu spremljalo veliko sorodnikov in prijateljev iz Slovenije, Italije in Nemčije, želimo veliko božjega blagoslova, zakonske in družinske sreče.

Poročilo je pripravil Zvone Štrubelj

S R B I J A

BEOGRAD

Blagoslov sedeža nadškofije

Beograjska nadškofija in cela beograjska metropolija je slavila konec majnika tega leta blagoslov in otvoritev obnovljene palače sedeža beograjske nadškofije na

praznik Marijinega obiskanja Elizabeti 31. maj 2006.

V stolnici Blažene Device Marije (Marijino vnebovzetje) na Čuburi je bila ob 10h slovesna sveta maša zahvalnica, ki jo je vodil kölnski kardinal in nadškof Joachim Meisner ob spremstvu nadškofa in metropolita Stanislava Hočevarja in apostolskega nuncija nadškofa Evgenija Sbarbara. Somaševali so škofje Mednarodne škofovske konference svetega Cirila in Metoda, prvi škof novomeške škofije Andrej Glavan, temišvarski škof Martin Roos in veliko redovniških ter škofijskih duhovnikov, med njimi tudi vsi salezijanci mužljanske skupnosti ter novi inšpektor salezijske ljubljanske inšpektorije Alojzij Slavko Snoj.

Svečanost so polepšale slovenske narodne noše iz metropolitove rojstne župnije Škocjan na Dolenjskem. Rojaki so pokazali posebno naklonjenost in veselje nad obnovitvijo stare stavbe. Z dvema avtobusoma in osebnimi avtomobili so pod vodstvom župnika Damjana Štiha priromali v Beograd na slavlje. Med mašo so bili navzoči visoki srbski politiki, bački vladika Irenej Bulović ter visoka predstavnika evangeličanske slovaške Cerkve. Somaševali so številni škofje, redovniki in duhovniki.

Stavba na prometni ulici Svetožarja Markovića 20 je od januarja 1924 sedež beograjske nadškofije. Sezidal jo je angleški trgovec leta 1884, štiri leta pozneje pa so jo odkupili za avstro-ogrsko veleposlaništvo. V tej stavbi je Dunaj po terorističnem atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda izročil ultimatum Srbiji in v tej stavbi je leta 1914 padla prva žrtev prve svetovne vojne. To je bil

Dolenjski škof Andrej Glavan in Janez Jelen na slovesnosti v Beogradu

ruski konzul, ki je to želel preprečiti. Ko je spoznal, da je zakasnil, ga je zadela kap in je umrl na licu mesta. Druga svetovna vojna in gradnja bližnje ceste je stavbo močno poškodovala, bombardiranje v devetdesetih letih je razpoke še povečalo. Tako se je škofijska uprava z nadškofom Stanislavom Hočevarjem pred štirimi leti preselila v župnišče župnije Kristusa Kralja, stavbo pa so po načrtih slovenske arhitektke Nete Zwitter temeljito obnovili.

Janez Jelen, salezijanec

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Slovesa od Švice

V našem mozaiku so se pojavili novi lepi kamenčki, le nekateri so žal malo temneje obarvani. In tem temnejšim bi rekel: slovo od nas. Zgodnji poletni dnevi so največkrat za mnoge čas odločitve za stalno vrnitev v domovino. Nekateri odidejo tiho in neopazno, na to opozori le redna župnijska pošta, ki se vrne z njihovega naslova s pripisom: "odpotovali v tujino". Številni teh rojakov so se žal le red-

ko ali nikoli povezovali z drugimi. Od nas pa odhajajo tudi ljudje, ki so bili med nami zelo opazni, ki so okrog sebe stkali številne tople vezi. Zapuščajo nepozabne sledove v naši sredi.

V mesecu januarju je v Kreuzlingenu ostal brez službe Marjan Jurjovec in z ženo Mileno sta se odločila: vračava se v Slovenijo. Ob tej novici smo v Amriswilu kar otrpnili. Zakonca Jurjovec sta naši skupnosti doprinesla toliko dobrega, da bi lahko o tem napisali debelo knjigo. Občudovali smo Milenino iznajdljivost, ki ni nikoli prezrla rojstnih dnevnov in drugih obletnic članov naše skupnosti. Vsakemu je šaljivo spesnila dolgo pesem in ga pristrčno obdarila. Bila je tudi članica župnijskega sveta. In še in še bi lahko zapisal. Ob slovesu sta se še enkrat globoko

Klicu domovine sta se odzvala tudi Marjan in Milena Jurjovec iz Kreuzlingena.

dotaknila naših src. Vsakemu sta podarila čokolado, na kateri je bil napisan njun novi naslov v Preboldu in odlomek pesmi Jožeta Žoharja: "Ti veš: odhod od tod je ena sama bolečina. Ti veš, kako bo dolga pot in kje je druga domovina. Veš, kako me pol odhaja, kako me pol za vedno tu ostaja ...". Predraga prijatelja in dobrotnika vseh nas! Radi vaju imamo, ne skrivamo solz, a vama res iskreno želimo in privoščimo srečo v domovini.

Žal se je prvemu slovesu pridružilo tudi drugo, čeprav smo zanj izvedeli v zadnjem trenutku. V maju smo veselo praznovali 60-letnico dvojčic Zinke Vehovec in Ivanke Marinič. Že kmalu po tem pa sta Zinka in njen mož Ciril napovedala, da zapuščata Švico. Klic Dolenjske je postal preveč močan. In naše prijateljstvo ju lahko samo z obžalovanjem pospremi na pot. Cirila in Zinko bomo zelo pogrešali, saj sta pustila med nami svetle sledove zvestobe in zavzetosti za blagor skupnosti.

V Bernu je potekel službeni mandat prvemu svetovalcu veleposlaništva dr. Antonu Novaku. S soprogo Vesno sta bila nepogrešljiva pri naših slovenskih mašah, večkrat pa so prihajale tudi njune tri hčerke. Gospa Vesna je vestno skrbela za branje božje besede. Skromna in prijazna družina Novak je osvojila

Slovo od Švice - dr. Anton Novak, prvi svetovalec veleposlaništva, s soprogo Vesno

naša srca in žalostni smo se od njih poslovili v juniju.

Solothurn je zapustila naša draga Mateja Mrzel s sinovoma Davidom in Rokom. Mateji se še posebej zahvaljujem v imenu vseh za branje božje besede pri mašah in za prijazno in pristrčno navzočnost med nami. Vse dobro v domovini!

Iz Rütija se je julija v domačo Bohinjsko Bistrico vrnila gospa Majda Kromar, po 33-ih letih življenja v Švici pa se je iz Züricha preselila v slovensko prestolnico Ljubljano tudi gospa Terezija Dragan. Verjetno je naših "povratnikov" še kar nekaj in bomo zanje izvedeli šele kasneje. Naj jih domovina prijazno in lepo sprejme, Bog pa obilno blagoslovi!

Maša v naravi, romanje in potovanje

V že precej toplih dneh se pri nas radi odpravimo v naravo - kot izletniki in kot romarji. Na vnebohod smo poromali k Mariji v Ahorn. Lani nam jo je zagodlo vreme, letos

pa se nismo ustrašili oblakov in smo do zadnjega kotička napolnili romarsko cerkvico sredi čudovite pokrajine nad Appenzellom. In celo križev pot pred mašo je bil dobro obiskan. Čeprav smo organizirali prevoz do božjepotne cerkvice, so se celo nekateri, ki res težko hodijo, odločili, da se v bolečinah pridružijo Kristusu in prosijo milosti za vse nas.

Na binkošti pa je avtobus odpeljal nekatere od nas, da spoznajo lepote pokrajine Mosel v Nemčiji. Ta izlet je skrbno pripravil odbor slovenske misije "Veseli Martin" iz Solothurna.

V začetku junija smo si privoščili tudi mašo v naravi - kot vedno ob planinski koči v Dottikonu. Za to vedno poskrbi planinsko društvo Triglav iz Züricha, ki maši pridruži tudi kratek pohod. Boga srečamo tudi v naravi, pravijo mnogi, ki se cerkvi in skupnosti izogibajo. Mi pa smo z lepo mašno daritvijo v "naravni katedrali" Boga sprejeli v svojo sredo, tako kot se za kristjane

spodobi. Častili smo Stvarnika sredi lepote stvarstva.

35-letnica društva Triglav

Posebno omembo zasluži tudi letošnji 35. jubilej najstarejšega in največjega slovenskega društva v Švici - SPD Triglav iz Züricha. Slovesno praznovanje je bilo 13. maja. Medse so iz domovine povabili ansambel Toneta Rusa in Vaške fante iz Arclina. Posebno navdušenje pa je požela slovenska dopolnilna šola s svojim programom. Naši najmlajši nastopajoči so se namreč pojavili na odru v slovenskih narodnih nošah.

Po zaslugi zavzetih predsednikov in članov društva se je v Švici zgodilo že marsikaj rodovitnega. V imenu Slovenske misije, ki ji društvo Triglav pogosto stoji ob strani, in vseh rojakov izrekam društvu čestitko in želje za vsaj še enkrat tako dolgo in uspešno delovanje.

In vsem zaželim: na veselo snidenje ob koncu počitnic

župnik David

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

DENELUX

HEERLERHEIDE (NL) - EISDEN - GENK - BOSSUE (Mons) - CHARLEROI - BRUSELJ (B) - LUXEMBURG (L)

Dragi rojaki, v septembru vas novi začasni dušni pastir p. Franček Bertolini iz Družbe Jezusove vabi k slovenskim mašam na dneve in ob urah, kakor je to bilo običajno doslej.

FRANCIJA

Maše v Parizu bodo 24. septembra ob 11.00, v Mericourt pa 23. septembra ob 17.00.

NEMČIJA

Svete maše v mesecu septembru 2006

STUTTGART, sv. Konrad: 3., 10., 17., 24. septembra ob 16.30. V soboto, 30. septembra, v okviru vinske trgatve v Esslingenu: ob 17. uri ZLATA MAŠA gospoda Pavla Uršiča. Po maši slavlje in prireditve v dvorani.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 3. septembra ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 10. septembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 17. septembra ob 9. uri.

AALEN, sv. Avguštin: 17. septembra ob 11. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 23. septembra, ob 17. uri.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 24. septembra ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: v soboto, 30. septembra, v okviru vinske trgatve v Esslingenu: ob 17. uri ZLATA MAŠA gospoda Pavla Uršiča. Po maši slavlje in prireditve v dvorani.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16. do 19. ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC - Stuttgart: v soboto, 30. septembra, od 10.00 do 12.00. Vabljeni tudi starši; skupaj bomo določili urnik srečanj za celo šolsko leto tako za vrtec kot za slovensko sobotno veroučno šolo.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 2. septembra, ne bo maše. Vabljeni v Pfullingen.

PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 9. septembra, ob 16.45.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu septembru so: 7. in 21. od 9.00 do 12.30 in od 13. do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Pred podobno preizkušnjo kot Rado se je znašel isto leto nek drugi znanec mojih let, ki ga je OZNA prav tako izpustila iz zapora pod pogojem, da bo šel čez mejo in med emigranti delal zanjo. Ta je bil dovolj pogumen, da je v Trstu zaupal najbližjim, naj v njegovi prisotnosti ne govorijo, ker mora poročati v Ljubljano. Ob prvi priložnosti je emigriral in se izgubil v svetu.

Lojze, moj drugi tovariš na begu, čeprav študent, se ni približal gimnaziji. Bil je med prvimi, ki so odšli v Anglijo. Bal se je jugoslovanske bližine.

Da na oni strani meje res niso pozabili na nas, me je spomnil tudi nek nenavaden obisk. Menda sem se ravno učil, ko nekdo potrka na vrata. Odprem in zagledam pred seboj enega nekdanih sogojencev iz »Deškega vzgojnega zavoda« na Selu. Bil je mlad fantič, ki so ga imeli zaprtega zaradi nekega povsem nepolitičnega razloga. Povabil sem ga, naj vstopi, mama je postregla s čajem in povedal je, da je ušel. Njegova razlaga ni bila ne podrobna ne prepričljiva. Nisem mu zaupal. Spraševal je, kako se imamo v taborišču in mi povedal, kako je bilo v zavodu, ko so tisti večer pri nadzoru ugotovili, da me ni. Baje so naredili preiskavo med gojenci in poklicali na pomoč milico. Vprašal sem ga, zakaj je ušel. Rekel je, da bi rad videl, kako se živi drugod. Prenosišče je imel že preskrbljeno v neki baraki. Kot je prišel, je odšel in se ni več prikazal. Slišal sem, da se je kmalu vrnil z jugoslovanskim kamionom v Titovino. Verjetno je tam, zavodski upravi ali OZNI, o vsem lepo poročal.

Po prihodu v taborišče nisem spraševal, kako je bil moj beg organiziran z be-gunske strani. Zapreke, ki jih ni bilo malo, sem srečno prekoračil, brez nesreče

(Švica) Dvojčici Zinka Vehovec in Ivanka Marinič sta v Amriswilu obhajali 60-letnico.

prišel k svojim in to mi je bilo dovolj. Šele čez čas sem vprašal ata, kako me je spravil čez mejo. Zvedel sem, da ni šlo za kak podrobno izdelan načrt, marveč le za njegovo in mamino željo, pa za nesebično pomoč Janka Marinska ter nenavadno veliko sreče.

Po vrnitvi iz Vetrinja, maja 1945, domači dolgo niso vedeli, da sem ostal pri življenju. Ko so slišali, da sem zaprt na sodniji, so se oddahnili. Teta Ela jim je sporočila o moji obsodbi, precej kasneje pa, da prestajam kazen v zavodu na Selu. Takrat, bilo je že sredi poletja, je pričel ata misliti na to, da bi jaz iz zavoda morda mogel ali pa tudi hotel uiti. Sklenil je, da mi na kak način tako možnost vsaj približa.

Zvedel je, da hodi Janko včasih skrivaj čez mejo. Ata ga je sicer poznal, a z njim ni imel rednega stika, ker je Janko živel z družino na drugi strani Drave, v obmejnem zapornem pasu, ki je bil za taboriščne begunce nedosegljiv. Treba je bilo čakati, da pride po opravih v Spittal. Ob neki taki priložnosti mu je ata povedal svojo željo in skrb. Janko mu je obljubil, da bo storil, kar je v njegovi moči, a mu ni mogel ničesar zagotoviti, ker sam v Ljubljano zaradi varnosti ni zahajal. Ata mu je vendarle izročil pismo zame, če se pokaže priložnost. Nihče ni vedel, kako naj bi spravili pismo do mene, pa tudi ne, če možnost pobega dejansko obstaja.

Janko je vedel, da mora čez mejo, predno zapade sneg, ker bo potem do pomladi pot neprehodna. Njegova žena pa je prav tedaj čakala otročička. Rad bi odložil odhod čez mejo na čas po porodu, a zima se je bližala. Odločil se je, da pojde čez mejo zadnji teden oktobra, in upal, da se pravočasno vrne.

Ko je prišel domov v Križe, je Janko dobil zanesljivega človeka, mu dal atovo pismo, naročil, naj me poišče, pismo izroči in me v primeru, da se odločim za beg, pripelje do njega. Ker me sel ni poznal in ni vedel, kako priti do mene, je v Ljubljani poiskal gospo Velikonjevo, kateri je zaupal, s prošnjo, naj mu pomaga izročiti pismo. Gospa se je obrnila na svojo dobro znanko teto Elo. Teta je vedela, da sem pogojno vpisan na četrto državno gimnazijo, da čakam na dopolnilne izpite, a ni vedela, če in kdaj hodim v šolo, sama pa nevarnega pisma ni marala prenašati. Njen obisk v zavodu tik pred pobegom bi bil kasneje sumljiv. Gospa Velikonjeva je zato poiskala zanesljivega fanta, ki je študiral na isti gimnaziji in mu naročila, naj me poišče in naroči, naj se oglasim pri njej. Za oddajo pisma je imela le dva dni časa. Fant me je našel, ker sem, kot že povedano, tisto popoldne res odšel v šolo.

Domači so sicer upali, a so se bali, da bo za pripravo pobega premalo časa. Menili so, da bo s predajo pisma vzpostavljen stik, beg pa odložen do pomladi. Niso slutili, da bo OZNA pred pomladjo Jankovo mrežo v Sloveniji odkrila in uničila. Bil sem zadnji, ki mu je uspelo uiti po tej poti.

Sredi taborišča, ki je bilo polno nemira zaradi bližajoče se izselitve in omenjenih zunanjih pritiskov, je živel naš razred v posebnem vzdušju, kakor obseden od študija. Vsi smo pomagali vsem. Šolo smo imeli dopoldne in popoldne, učili smo se vsako prosto minuto in navdušenje je raslo tudi med profesorji, ki so videli naš napor. Končno smo organizirali študij celo ponoči v razredih – po skupinah. Profesorji so nam

priskrbeli tu in tam dodatek sladkorja, da ne bi omagali. Katehet gospod Luskar, ki nas je rad zalagal s suhimi bučnimi pečkami kot pomembnim dodatkom k taboriščni hrani, pa je v tistih dneh svoje porcije še podvojil. Če se prav spomnim, je buče sadil nekje za barakami, dodatne pečke pa je izprosil pri bližnjih kmetih. Sušil jih je na soncu pod oknom salezijanske barake.

Prve maturitetne izpite smo napravili iz matematike, ker smo se bali, da odide prof. Jeglič vsak čas čez morje v Združene države. Pa je bil strah odveč. V redu smo opravili pisne in ustne izpite iz vseh potrebnih predmetov. Maturo smo končali 13. julija. Dobro se spomnim toplega sončnega dne in mešanih občutkov, ko sem odhajal od zadnjega izpita in se v duhu poslavljaval od gimnazije.

Na ta način smo maturirali le nekaj tednov za rednimi osmošolci ter smo lahko skupaj z njimi praznovali polnost naših študijev – na »valeti«.

Pred tem smo seveda morali opraviti še tradicionalno predajo ključa. Ta je bila nadvse slovesna. Menda je bilo prvič v zgodovini, da so maturantje, osmošolci, predajali starešinstvo gimnazije in z njim ključ – šestošolcem.

Za praznik predaje smo se temeljito pripravljali. V gozdičkih okrog cerkvice na Edlingu smo kovali priložnostne pesmice, v praznih razredih pa smo sestavljali šaljive govore in predajno listino, ki so jo slikanja sposobne sošolke spremenile v »pergament«. Sešili smo si zastavo, na kateri je bil našit razredni simbol: z dežnikom prebodeno srce. Da je bilo vse še bolj svečano, smo si omislili tudi trenutku primerna

oblačila. Iz lepenke smo naredili črne cilindre. Da so se svetili, smo jih položili z mazilom za čevlje in jih previdno skrtali. Iz taboriščnega skladišča smo si izposodili črne suknje, sošolke pa so nam jih z zaponkami in sukancem spretno spremenile v nekatke frake, medtem ko

(Švica) Na vnebohod smo poromali k Mariji v Ahorn.

Stuttgartska mladina v Habsterdicku

so bile same v plavih krilih in belih bluzah sila elegantne.

Bilo je zadnje predajanje ključa na gimnaziji slovenskih beguncev v Špitalu, za nas pa je bilo tudi konec lepih študentskih dni. Ena od pesmic, ki smo jih skovali in peli ob slovesu, je v zadnjih vrsticah povzemala misel, ki nas je težila:

»Bilo je lepo – nikdar več tako,

le spomin ostal nam bo ...«

Za te lepe spomine smo v veliki meri dolžni zahvalo ne le ravnatelju Marku Bajuku, temveč vsem, ki so nas sredi taboriščnega pomanjkanja s potrpežljivo doslednostjo in z občudovanja vredno požrtvovalnostjo učili. Precej profesorjev sem že omenil, a ne bi bilo prav, če se ne bi vsaj spomnil tudi ostalih, saj je bil vsak zase zanimiva in enkratna osebnost. Velika zasluga ravnatelja Bajuka je bila prav v tem, da je znal zbrati proforski zbor iz tako različnih in izrazitih oseb.

Profesor Roman Pavlovčič, zgodovinar, je bil tihe narave. Poleg svojega predmeta nas je učil tudi ljubezni do slovenske preteklosti. V taborišču je izdelal prvi slovenski zgodovinski atlas. S pomočjo dijakov ga je izrisal, razmnožil in dal vezati. Pobarvali pa smo nato vsak

svoj izvod po njegovih navodilih. Ta izredni zgodovinar in Slovenec, ki je učil svoj predmet z glavo in srcem, je bil eden izmed skoraj nevidnih stebrov naše gimnazije. Njegovo pravo nasprotje po značaju, a ne po zavzetosti, je bil zahtevni, odločni in dinamični matematik profesor Milko Jeglič, ki je znal kot malo-kdo tudi težjo snov razložiti preprosto. Naš razrednik Jože Majcen je bil potrpežljiv, zelo razgledan človek, ki bi bil v drugačnih razmerah lahko diplomat. Radi smo ga imeli. Vinko Logar, licenciat iz filozofije, nas je učil angleščino, mlajše razrede pa tudi nemško. Bil je dober psiholog in pri njem smo dobili trdno jezikovno osnovo, pa tudi precej prepotrebnih angleških pogovornih izrazov. Do konca šole nas je tikal, dan po maturi pa nas je pričel dosledno vikati.

Univerzitetni docent dr. Rajko Ložar je učil v višjih razredih slovensko literaturo pa tudi narodopisje. Njegova predavanja so bila silno zanimiva. Čeprav je redno spraševal, nas je ocenjeval v glavnem po tem, kako smo pisali. Vsako nalogo je pregledal, popravil in pripisal k njej opombe, ki so se nanašale večkrat ne le na vsebino, ampak tudi na slog in na značaj študenta. Učil nas je misliti in čutiti. Tudi njegovo narodopisje je bilo užitek svoje vrste. Ne vem, če so ga poučevali še na kaki slovenski gimnaziji. Za ta predmet ni bilo pretipkanih in razmnoženih knjig. Zajemali smo iz izrednega profesorjevega znanja in si sami risali in pisali v zvezke. Kljub temu je bil pri izpitih zahteven. Njegova zasluga je, da smo mogli spoznati zaklade naših ljudskih navad, različne vrste hiš, vasi in kozolcev slovenskih dežel, pa tudi narečij, ki bogatijo naš jezik.

Se nadaljuje

(Švica) Nastop otrok ob 35. obletnici društva Triglav iz Züricha.

HVALEŽNOST

»Očka, hvala, ker si mi v šolo prinesel nalogo, ki sem jo pozabila doma. Naredil si mi veliko uslugo,« se je Lučka privila očku okoli vratu.

Očka ne skopari s pohvalo: »Prav zares sem vesel, da se znaš zahvaliti, čeprav je šlo za majhno uslugo, saj se peljem mimo šole v službo. Vendar pazi, da ne boš odhajala v šolo tako raztresena.«

»ZAHVALJUJEM SE GOSPODU, KADARKOLI SE VAS SPOMINJAM.«

Ko je Pavel pisal te besede, je bil v zaporu. Nenehno je bil hvaležen ljudem, ki so mu pomagali. V pismu Filipljanom je izrazil to svojo globoko hvaležnost in se spominjal, kako so mu vedno pomagali, ko je potreboval pomoč.

PREMISLEK IN DEJANJA

Hvaležnosti se otroci in odrasli učimo iz zgledov. Res pa je, da otroci gledajo vedno na odrasle, kako in kaj počnejo v odnosih med seboj. Otroci se morajo naučiti ceniti to, kar jim dajejo starši, sorodniki ali drugi ljudje. Doživljajo naj, kakšno veselje naredijo, če se zahvalijo za vsako najmanjšo pozornost.

Zato tudi starejši razmišljamo, ali se vedno zahvalimo.

Smo hvaležni za to, da smo takšni, kot smo in za vse, kar imamo?

Zvečer med klepetom o tem z otroki naredimo spisec načinov, kako se lahko zahvalimo.

Pri kosilu Mihec vpraša očeta:

“Očka, ali si bil ti v šoli priden in nisi nikoli manjkal pri pouku?”

“Seveda. Niti ure nisem manjkal.”

“No vidiš, mami! Pa mu ni nič koristilo.”

Pri uri telovadbe so vsi učenci ležali na hrbtu in vozili kolo, Jure pa je ležal in noge samo molel v zrak. Zato ga je učitelj vprašal:

“Jure, kaj pa je s teboj?”

“Jaz se peljem po klancu navzdol.”

“Natakar, ali imate pri vas vedno tako zanič hrano?”

“Ne, vedno pa ne! V soboto in nedeljo imamo zaprto!”

Ko je Janez izstopil iz pravkar parkiranega avtomobila, mu je mimoidoči dejal:

“Brisalce ste pozabili izklopiti!”

“Je že v redu. Vedno jih pustim vklopljene, da mi policisti ali redarji ne morejo zatakiniti obvestil o nepravilnem parkiranju.”

“Tone, mi lahko posodiš pet tisočakov?”

“Nimam. Toliko nikoli ne nosim s seboj!”

“Kaj pa doma?”

“Hvala. Vsi so zdravi.”

Tone vpraša prijatelja:

“Ali si na križarjenju na Norveškem videl tudi fjorde?”

“Ja, čeprav so bili izjemno plašni!”

Zdravnik pregleda pacienta.

“Nič ne najdem. Mislim, da je kriv alkohol,” reče zdravnik.

“No, potem bom prišel pa takrat, ko boste trezni,” reče pacient in odide iz ordinacije.

Prijatelja policista se po daljšem času ponovno srečata.

“Dobil sem novo stanovanje,” reče prvi.

“Si zadovoljen z njim?”

“Še kar, le z dvigalom imam težave.”

“Kako to misliš?”

“Veš, na dvigalu piše, da je za štiri osebe in moram vedno čakati, da pridejo še trije.”

Klic na vodovod:

“Halo! Zaprli ste mi vodo! Kdo mi bo povrnil izpad dohodka?”

“Kdo pa kliče?”

“Peter Kovač, vinogradnik!”

“Si že kdaj planiral dopust eno leto vnaprej?”

“Zakaj pa? Kam, odloča moja žena, kdaj pa šef!”

Po cesti se pelje star znanec policije. Policist ga zaustavi in mu reče:

Križanka 607

1	2	3	4	5	6	7	8	9
				~				
10				11			12	
						~		
13						14		
15				16				
			~					
17			18			19		~
					~			
20				~	21			22
23				24			25	
						~		
26						27		
28			~	29	~	30		

VODORAVNO: 1. Abrahamova žena, 6. snov in vulkana, 10. pripadnica arabskega ljudstva, 12. Retelj Martin, 13. obrt za izdelovanje pohištva, 15. kraj na Primorskem, 16. kanonik, 17. stara lesena naprava za odstranjevanje semen od plev ali luščin, 19. mednarodna oznaka za Irsko, 20. hebrejska beseda za prvih pet knjig Sv. pisma, pentatevh, 21. cestna povezava preko reke ali doline, 23. delavnica slikarjev in kiparjev, 25. mednarodna oznaka za Turčijo, 26. kar se ne da deliti, 28. oznaka ruskih letal Iljušin, 29. tretja črka slovenske abecede, 30. Mojzesov brat

NAVPIČNO: 1. posebne zgradbe za menihe, 2. veliki grški filozof, 3. vnaprejšnja določila za potek neke prireditve, 4. oče po hebrejsko, 6. vrv, s katero kavboji lovijo govedo, 7. prva črka abecede, 8. izdelovanje vrvi, 9. rimski bog ljubezni, 11. slovenska reka, 14. ansambel treh godcev, 18. prst na roki, 21. črta, ki ločuje države ali ozemlja, 22. prestol, 24. Ljubljana, 27. Ivan Rupnik

REŠITEV KRIŽANKE 606

BINKOŠTI; EVANGELIJ; REŠENJE; E; BREG; KNEZ; EK; IN; JOE; RESNOBE; R; E; OJ; L; OS; CARACAS; K; RA; OŽINA

606A1 V Lenartu v Slovenskih goricah, 20 min. do Maribora, prodam visokopritlično hišo 9 x 10 m s štirimi lepimi balkoni, krušno pečjo in kaminom, delno opremljeno. Kletni prostori so primerni za obrtno dejavnost, parcela je lepa, ravna, posajena s sadjem in brajdami; velikost 818 m², v slepi ulici nedaleč od centra.

Cena 155.000 EUR. Informacije v Nemčiji tel. 0160-94168132 ali 089-524152.

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN,

Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

605A1 Prodajam več parcel, največja meri 2.8 ha, na prelepem sončnem kraju 39 km iz Ljubljane proti Kočevju. Kličite 01 540 57 25.

607A1 V najem oddam dvostanovanjsko hišo z možnostjo tretjega stanovanja v Celju, Plečnikova 3. V hiši so vsi priključki. Dodatne info. na tel. 01 7092 054 ali na tel. 0049751 48 110 (Nemčija).

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvsllo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijave službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva pač ni avtomatična, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSKEGA IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: http://home.bconnect.com/skm-london/nas_dom.htm
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Sentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpuceelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slovenija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
e-naslov: lrjak@hotmail.com
diakon: **Stanislav Čepak**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

S R B I J A

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

Š V E D S K A

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

Š V I C A - L I E C H T E N S T E I N

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slovenija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: **Janez Rihar**, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

12. srečanje izseljenskih pevskih zborov v Aumetzu

12. srečanje izseljenskih pevskih zborov

Skupina Eskala iz Essna

Slovenski zbor iz Genka

Zbor ATSO iz Aumetza

Zbor Jadran iz Freyming-Merlebacha

Zbor Slomšek iz Maasmechelna

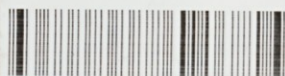

Zbor Zvon iz Heerlena

Združeni zbori ob zadnji pesmi

436 676₂₀₀₆

920061157,7

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008